

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 10, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1544](#) 10-10-2025

Geen schending eigendomsrecht voor niet aanwenden vrije reserve voor pensioen bij fusie Optas Aegon

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:6175](#) 07-10-2025

Pensioenvordering werknemer jegens werkgever verjaard

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:6119](#) 30-09-2025

Bestuurder bv aansprakelijk voor niet voortzetting pensioenuitkering

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5596](#) 02-09-2025

Geen rechtsgeldige afwijking van WVPS: vereveningsplicht

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12556](#) 24-10-2025

Vordering tot aanmelding terugwerkende kracht bij Nederlandse pensioenuitvoerder afgewezen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12637](#) 22-10-2025

Ontslag ceo leidt tot billijke vergoeding € 250.000 inclusief pensioenschade

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:4257](#) 21-10-2025

Na overlijden uitgekeerd bijzonder partnerpensioen blijft buiten nalatenschap

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5268](#) 15-10-2025

Moeder moet ondanks afspraak nabestaandenpensioen terugbetalen aan zoon

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11879](#) 08-10-2025

Pensioenvorderingen bedrijven vader en zoon over en weer afgewezen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5212](#) 07-10-2025

Niet rechtsgeldig ontslag op staande voet: billijke vergoeding zonder pensioenschade

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8849](#) 03-10-2025

Werkgever moet loon en pensioenschade betalen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8195](#) 02-10-2025

UWV mag toeslag terugvorderen in verband met arbeidsongeschiktheidspensioen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6519](#) 04-07-2025

Overeenstemming bereikt in echtscheiding inclusief pensioenafspraken

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:10428](#) 28-05-2025

Geen schadevergoeding na eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2025:1447](#) 30-09-2025

Pensioen komt in mindering op bijstand

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2025:1334](#) 04-09-2025

Pensioen terecht in mindering gebracht op werkloosheidsuitkering

Antillen

[Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:ORBAACM:2025:20](#) 20-10-2025

Arubaanse ambtenaar heeft geen aanspraak op pensioenuitkering

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:237](#) 30-09-2025

Verzekeraar schadeplichtig: schending informatieplicht risico dubbele belasting

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2025:90](#) 14-05-2025

Pensioencompensatie voor ouderdomspensioen, niet voor arbeidsongeschiktheidspensioen

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2025:91](#) 12-05-2025

Fout 30% pensioencompensatie invaliditeitspensioen mag hersteld worden

Uitspraken zonder ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 06-10-2025

Geen vergoedingsplicht pensioenuitvoerder voor gemiste indexatie

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 01-10-2025

Geen schending zorgplicht BND bij switch execution only pensioenbeleggen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfondsen](#) 15-10-2025

Geen verhoogde premievrije pensioenopbouw: onvoldoende bewijs burn-out
beroepsziekte

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen vergoedingsplicht pensioenuitvoerder voor gemiste indexatie

De consument verwijt de pensioenuitvoerder dat er geen indexatie van haar pensioenuitkering meer plaatsvindt en dat zij daarvoor niet tijdig is gewaarschuwd. De consument vordert financiële genoegdoening voor reeds gemiste indexeringen en voor toekomstige (te missen) indexeringen. Volgens de commissie heeft de pensioenuitvoerder op de juiste wijze uitvoering gegeven aan het pensioenreglement. Daarin is duidelijk bepaald dat indexatie onder voorwaarden plaatsvindt. De commissie oordeelt dat de klacht over het achterwege blijven van indexatie is terug te voeren op de arbeidsrechtelijke relatie tussen de werkgever en de (ex-)werknemer. De klacht van de consument tegen de pensioenuitvoerder is ongegrond en de vordering wordt afgewezen.

De consument ontvangt pensioenuitkeringen via een bij de pensioenuitvoerder ondergebrachte pensioenregeling van haar (voormalige) werkgever.

Artikel 22 lid 1 van het toepasselijke pensioenreglement luidt: 'De werkgever zal – voor zover de beschikbare middelen in het indexatiedepot toereikend zijn – jaarlijks op 1 januari de volgende pensioenen verhogen: a. de reeds ingegane ouderdoms-, partner- en wezenpensioenen; b. de nog niet ingegane partner- en wezenpensioenen behorende bij reeds ingegane ouderdomspensioenen; c. gedurende het deelnemerschap het opgebouwde ouderdomspensioen; d. de pensioenen van deelnemers voor wie door de verzekeraar vrijstelling van premiebetaling wegens arbeidsongeschiktheid is verleend, (...) en voor zover zij zijn gefinancierd; e. de na het einde van de dienstbetrekking anders dan door pensionering vastgestelde, nog niet ingegane pensioenen van gewezen deelnemers voor wie geen overdracht van pensioenaanspraken en de waarde daarvan naar de nieuwe werkgever van de gewezen deelnemer heeft plaatsgevonden.'

In artikel 22 lid 3 van het pensioenreglement is als volgt bepaald op welke wijze het

toeslagendepot bij de verzekeraar wordt gevormd: 'De middelen voor de toeslagen bestaan uit het saldo van het hiervoor door de werkgever bij de verzekeraar gevormde toeslagendepot. Het toeslagendepot wordt gevoed door de werkgever die de rentewinst, die op grond van de tussen de werkgever en de verzekeraar gesloten uitvoeringsovereenkomst voor de werkgever beschikbaar komt, in het depot stort.'

In artikel 22 lid 4 van het pensioenreglement is onder meer het volgende vastgelegd: 'Er is geen recht op toeslag en het is niet zeker of en in hoeverre toeslagen worden toegekend. Er is geen geld gereserveerd voor een toeslag. Indien geen overrente wordt behaald en het saldo van het toeslagen depot nihil is, dan is de toeslag nihil.'

Op 23 oktober 2007 heeft de consument besloten tot waardeoverdracht van een bij een pensioenfonds opgebouwd pensioen naar de pensioenuitvoerder. Tussen 2009 en 2018 heeft indexatie plaatsgevonden. De werkgever heeft na 2018 geen gelden meer bijgestort in het toeslagendepot. De consument is in 2017 uit dienst getreden en ontvangt vanaf 2021 pensioenuitkeringen.

De consument verwijt de pensioenuitvoerder dat deze haar niet tijdig heeft geïnformeerd over het beëindigen van de indexering van haar pensioenuitkering. De consument vordert van de pensioenuitvoerder een bedrag van € 35.000 ter financiële genoegdoening. De consument stelt dat zij destijds nu juist besloten heeft tot waardeoverdracht vanwege de indexatieparagraaf, op grond waarvan zij in de veronderstelling verkeerde dat zij recht had op onvoorwaardelijke indexatie. Volgens de consument wist de pensioenuitvoerder al in 2010 dat het indexatiedepot eindig zou zijn. Op grond daarvan had de pensioenuitvoerder de consument destijds beter kunnen en moeten informeren, zodat zij maatregelen had kunnen nemen om financieel nadeel te voorkomen. De consument meent dat zij mocht vertrouwen op het in stand blijven van de indexatie, omdat deze jarenlang ononderbroken heeft plaatsgevonden.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder jegens de consument zijn zorglicht heeft geschonden en gehouden is om tot indexatie van de pensioenuitkeringen over te gaan althans te bewerkstelligen dat indexatie (alsnog) zal plaatsvinden.

Volgens de consument heeft de pensioenuitvoerder de verwachting gewekt dat er een onvoorwaardelijk recht bestaat op indexering van de pensioenuitkering door niet tijdig te waarschuwen dat deze niet onvoorwaardelijk was en op enig moment zou eindigen. Het had volgens de consument op de weg van de pensioenuitvoerder gelegen om haar te behoeden voor het door haar gestelde financieel nadeel wegens het uitblijven van indexatie. Zij zou dan een weloverwogen beslissing hebben kunnen nemen met betrekking tot de waardeoverdracht

en/of destijds maatregelen kunnen nemen ter voorkoming van financiële schade. De consument meent dat zij door de handelwijze van de pensioenuitvoerder op het verkeerde been is gezet en daardoor financieel nadeel ondervindt, waarvoor de pensioenuitvoerder moet opkomen.

Naar het oordeel van de commissie vindt deze stelling van de consument geen steun in het dossier en zij licht haar oordeel hierna toe. Uitgangspunt bij de beoordeling van kwesties als de onderhavige vormt het pensioenreglement.

Uit de tekst van artikel 22 van het toepasselijke pensioenreglement blijkt onomwonden dat er geen onvoorwaardelijk recht op indexatie bestaat én dat de vorming van het toeslagendepot geheel binnen de invloeds- en verantwoordelijkheidssfeer van de werkgever ligt. Uit de stukken blijkt dat de consument bekend was met de inhoud van het pensioenreglement en zij heeft dit ter zitting bevestigd.

De stelling van de consument, te weten dat de pensioenuitvoerder de uitkeringsgerechtigden had kunnen en moeten waarschuwen voor het leeglopen c.q. het beëindigen van de indexatieregeling, berust op een onjuiste opvatting.

Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de werkgever, en niet die van de pensioenuitvoerder, om voor het vullen van het indexatiedepot zorg te dragen door het bijstorten van gelden. De werkgever heeft dit van 2009 tot 2018 gedaan. De stelling van de consument, te weten dat de pensioenuitvoerder de uitkeringsgerechtigden had kunnen en moeten waarschuwen voor het leeglopen c.q. het beëindigen van de indexatieregeling, berust dan ook op een onjuiste opvatting. Dat de werkgever niet meer heeft bijgestort, maakt niet dat de pensioenuitvoerder kan worden aangesproken op de gevolgen hiervan en het betekent overigens niet dat de indexatieregeling beëindigd is.

In tegenstelling tot wat de consument veronderstelt, is het voor de pensioenuitvoerder niet mogelijk om te voorspellen hoe de (over)rente zich ontwikkelt. Zoals de pensioenuitvoerder terecht stelt, kon in 2010 niet worden vooruitgelopen op de toekomstige rente. Op grond van de pensioenregeling wordt uitgegaan van 3% rente op de belegde premies ongeacht het werkelijke rendement.

De commissie stelt vast dat de pensioenuitvoerder correct uitvoering heeft gegeven aan het pensioenreglement op grond waarvan indexatie onder voorwaarden plaatsvindt. Het feit dat de consument andere verwachtingen had van de verplichtingen van de pensioenuitvoerder, kan niet de conclusie rechtvaardigen dat de pensioenuitvoerder heeft gehandeld in strijd met zijn zorgplicht jegens de consument.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 06-10-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0789

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht BND bij switch execution only pensioenbeleggen

Execution only pensioenrekening beleggen. De consument gaf opdracht om de hele portefeuille te switchen naar andere beleggingsfondsen, maar er stond nog een automatische inleg in de oude fondsen open. Deze order werd eerst uitgevoerd. In de tussentijd daalden de koersen van de oude fondsen en steeg de waarde van het nieuwe fonds, waardoor de consument koersverlies leed. De commissie oordeelt dat de opdrachten in de juiste volgorde van het orderuitvoeringsbeleid zijn uitgevoerd. Het koersverlies valt binnen het beleggingsrisico van de consument. De vordering wordt afgewezen.

De consument heeft bij BND een pensioenrekening-beleggen afgesloten op basis van execution only. Dit is een geblokkeerde beleggingsrekening waarmee de consument fiscaal voordelig kan sparen voor een aanvullend pensioen. Beleggen kan alleen in de beleggingsfondsen van BND.

Op 12 november 2024 gaf de consument via 'MijnBND' de opdracht om alle beleggingen op haar pensioenrekening om te zetten naar het BND Amerika Fonds. Er stond op dat moment nog een opdracht tot automatische storting van € 75 open. Deze storting werd eerst uitgevoerd. De verkoop van de oude fondsen vond plaats op 18 november 2024 en de overstap naar het Amerika Fonds werd op 20 november 2024 afgerond. In die tussentijd daalden de koersen van de oude fondsen en steeg de koers van het Amerika Fonds, waardoor de consument een verlies van € 3.720,67 leed.

De consument vroeg BND om dit verlies te vergoeden, maar BND weigerde. Omdat ze er samen niet uitkwamen, diende de consument een klacht in bij Kifid.

Het gaat over de vraag of BND aansprakelijk is voor het koersverlies dat de consument heeft geleden bij de uitvoering van haar switchopdracht. Daarbij is van belang of BND haar

verplichting tot informeren over het orderuitvoeringsbeleid is nagekomen en of er een direct verband bestaat tussen een eventuele tekortkoming en de schade.

De commissie beoordeelt deze zaak aan de hand van de wettelijke zorgplicht die op BND rust als financiële dienstverlener. Dit betekent dat BND als opdrachtnemer op grond van artikel 7:401 van het Burgerlijk Wetboek de zorg van een goed opdrachtnemer in acht moet nemen. Verder is BND op grond van artikel 4:90b van de Wet op het financieel toezicht verplicht haar cliënten deugdelijke informatie te verstrekken over haar orderuitvoeringsbeleid, waarin op een duidelijke, voldoende nauwkeurige en voor cliënten gemakkelijk te begrijpen wijze wordt uitgelegd hoe de beleggingsonderneming orders voor cliënten zal uitvoeren. Tot slot is voor aansprakelijkheid vereist dat er een direct verband bestaat tussen een eventuele tekortkoming van BND en de schade van de consument, zoals bepaald in artikel 6:98 BW.

Uit het dossier blijkt dat de consument bij het invoeren van haar opdracht tot verkoop van alle fondsen geen waarschuwing kreeg over de lopende opdracht voor automatische inleg, terwijl de website suggereert in andere situaties wél zo'n melding te geven. Dit heeft bij de consument tot verwarring geleid over het moment van uitvoering van haar switchopdracht. Wel blijkt uit de productvoorwaarden en uit het document 'Dagelijks Handelen' dat opdrachten bij BND in volgorde van ontvangst en achtereenvolgend worden uitgevoerd. Een nieuwe opdracht wordt pas verwerkt als de voorgaande volledig is afgerond. De consument wordt geacht hiervan op de hoogte te zijn bij het aangaan van de overeenkomst. De uitvoering van de opdrachten in dit dossier is daarmee door BND conform deze contractuele afspraken verlopen en voorafgaand aan de switchopdracht van de consument gecommuniceerd door BND.

Uit het bovenstaande volgt dat BND niet is tekortgeschoten in haar wettelijke verplichting om deugdelijke informatie te geven over haar orderuitvoeringsbeleid, zoals voorgeschreven door artikel 4:90b Wft. Hoewel BND op haar website suggereert dat de consument een waarschuwing krijgt dat de lopende opdracht eerst wordt uitgevoerd – welke waarschuwing achterwege is gebleven – leidt deze omissie niet tot een tekortkoming. De waarschuwing heeft immers geen invloed op de volgorde waarin de orders worden uitgevoerd; het is alleen uitleg van de dienstverlener over wat er gebeurt. Nu geen sprake is van een tekortkoming, is BND niet aansprakelijk voor eventuele schade. De commissie merkt daarbij op dat koersverlies inherent is aan beleggen, waarvoor de consument zelf het risico draagt.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 01-10-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0778

RECHTSPRAAK

**Geen verhoogde premievrije pensioenopbouw:
onvoldoende bewijs burn-out beroepsziekte**

Verzoekster heeft deels premievrij pensioen opgebouwd wegens gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid. Zij is van mening dat de burn-out waardoor zij in het verleden is uitgevallen is veroorzaakt door haar werk. Verzoekster vraagt daarom verhoogde premievrije pensioenopbouw aan op basis van een beroepsziekte. ABP wijst haar aanvraag af op basis van de adviezen van twee medisch adviseurs. Deze geven aan dat verzoekster onvoldoende bewijs heeft geleverd om te kunnen vaststellen wat de oorzaak van haar burn-out is. De geschillencommissie wijst het verzoek af.

Verzoekster is geboren op 25 december 1959. Zij werkt vanaf 2 januari 2002 bij meerdere werkgevers die zijn aangesloten bij ABP, soms in een voltijdsdienstverband, soms deeltijd. Ook bouwt zij pensioen op vanuit een aantal werkloosheidsverhoudingen (wachtgeld). In 2007 ontstaan bij verzoekster klachten. Dat betreft onder andere enorme vermoeidheid, forse obstipatie en depressieve klachten. In oktober 2007 heeft verzoekster twee intakegesprekken met een GGZ-psycholoog vanwege een vermoeden van burn-out. Dit vermoeden wordt niet bevestigd. Op 24 november 2008 meldt UWV dat de WW-uitkering van verzoekster wordt doorbetaald uit de Ziektewet.

Van 3 december 2008 tot en met 11 augustus 2009 is verzoekster onder controle op de polikliniek MDL-ziekten. Op 12 augustus 2009 schrijft de internist dat verzoekster meerdere darmproblemen heeft.

Op 3 mei 2010 meldt verzoekster zich ‘vanwege diverse klachten’ ziek vanuit de WW.

Van 5 juli 2010 tot 15 april 2011 is verzoekster in behandeling bij een psycho-medisch centrum, waarnaar zij is verwezen door haar huisarts, in verband met depressieve klachten. Het behandelplan bestaat onder andere uit een burn-outtraining door een psycholoog en

systeemtherapeut, onder supervisie van een psychiater.

Op 26 augustus 2010 rapporteert het psycho-medisch centrum aan de huisarts op basis van DSM-IV de diagnoses ongedifferentieerde somatoforme stoornis en dysthyme stoornis.

Verzoekster dient op 24 januari 2012 bij UWV een aanvraag in voor een WIA-uitkering. Per brief van 29 maart 2012 informeert UWV verzoekster dat zij geen recht heeft op een WIA-uitkering, omdat haar arbeidsongeschiktheidspercentage lager is vastgesteld dan 35%. Tegen deze beslissing maakt verzoekster op 19 april 2012 bezwaar.

Op 2 november 2012 deelt UWV de beslissing op bezwaar mee aan verzoekster. Het bezwaar wordt gegrond verklaard en het arbeidsongeschiktheidspercentage van verzoekster wordt vastgesteld op 44,33%. Met terugwerkende kracht start de loongerelateerde WGA-uitkering op 30 april 2012, die gaat op 10 november 2012 over in een WGA-vervolguitkering.

De pensioenopbouw bij ABP uit dienstverbanden en werkloosheidsverhoudingen eindigt op 12 juli 2012. Op 20 juni 2019 informeert ABP verzoekster per brief dat zij mogelijk recht heeft op premievrije pensioenopbouw vanwege een WIA-uitkering. ABP wacht nog op aanvullende gegevens van UWV. Op 9 april 2020 bevestigt ABP aan verzoekster dat zij recht heeft op arbeidsongeschiktheidspensioen en op premievrije pensioenopbouw en dat zij dit kan aanvragen. Dat doet verzoekster op 17 april 2020. Op 30 april 2020 bevestigt ABP dat de aanvraag van verzoekster met terugwerkende kracht wordt toegekend, inclusief een nabetaling van het arbeidsongeschiktheidspensioen.

Vanaf 30 april 2012 tot 10 november 2024 bouwt verzoekster 20% premievrij pensioen op bij ABP wegens gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid. Op 7 oktober 2022 stuurt ABP verzoekster opnieuw een brief. Deze houdt in dat zij mogelijk in aanmerking kan komen voor verhoogde premievrije opbouw als haar arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een beroepsziekte. Verzoekster dient op 2 februari 2023 een verzoek in bij ABP voor toekenning van verhoogde premievrije opbouw. ABP wijst dit verzoek 29 november 2023 af, na advies van een medisch adviseur. Deze geeft aan dat er geen duidelijk bewijs is dat de medische situatie voornamelijk door het werk is veroorzaakt. Op 30 december 2023 dient verzoekster bij ABP een klacht in over de afwijzing van haar aanvraag. Zij voegt daarbij een brief van 14 december 2023 van haar voormalig systeemtherapeut. ABP wijst de klacht op 28 februari 2024 af na advies van een tweede medisch adviseur. Deze geeft aan dat het vanuit medisch oogpunt niet verdedigbaar is om de (psychische) klachten van verzoekster hoofdzakelijk in causaal verband te brengen met de arbeidsomstandigheden. Verzoekster maakt op 18 maart 2024 bezwaar tegen de afwijzing van haar klacht en stelt op 1 april 2024 ABP een vraag over de verdere procedure. ABP reageert op 9 april 2024 en verwijst verzoekster door naar GIP. Op 31 augustus 2024 dient verzoekster

het geschil in bij GIP.

Voor dit geschil is het pensioenreglement van ABP bepalend zoals dat luidde op 30 april 2012, de datum waarop de premievrije pensioenopbouw van verzoekster (met terugwerkende kracht) werd toegekend. Het van toepassing zijnde pensioenreglement bevat geen definitie of uitleg van het begrip beroepsziekte. In eerdere uitspraken van GIP heeft de geschillencommissie de definitie uit artikel 1.11 van de Arbeidsomstandighedenregeling gebruikt. Deze definitie is hanteerbaar en biedt voldoende ruimte om van geval tot geval op grond van de specifieke omstandigheden te beoordelen in hoeverre van een beroepsziekte sprake is.

De geschillencommissie stelt vast dat in de brief van GGZ van 18 maart 2008 weliswaar wordt gesproken over eventuele toekomstige arbeidsgerelateerde problemen, maar dat niet duidelijk wordt of hiervan eerder ook sprake is geweest dan wel dat deze zich in een later stadium inderdaad hebben voorgedaan. Zelfs als de commissie daarvan uitgaat, ontbreekt inzicht in de vraag of het werk in overwegende mate de oorzaak van die eerdere of latere problemen was. De medische verklaringen die verzoekster heeft ingebracht geven evenmin uitsluitsel over de oorzaak van de burn-out die in 2010 leidt tot de arbeidsongeschiktheid. De artsen verklaren dat spanningen op het werk ‘ook’ of ‘onder andere’ een rol spelen. De geschillencommissie stelt vast dat volgens het overzicht van werkgevers en instanties van verzoekster er vanaf 1 augustus 2007 geen sprake was van pensioenopbouw (bij ABP) uit arbeid. Uit de aangeleverde informatie wordt niet duidelijk welke werksituatie bedoeld is door de psychiater en/of de systeemtherapeut. De verzekeringsarts spreekt weliswaar van een psychische overbelasting, maar noemt deze in 2012 ‘opklarend’. Verzoekster levert geen informatie waaruit het verdere verloop van de overbelasting blijkt.

Het Nederlands Centrum voor Beroepsziekten (NCvB) hanteert een zesstappenplan om te kunnen beoordelen of een burn-out als beroepsziekte moet worden gemeld volgens de Arbeidsomstandighedenregeling. De commissie hanteert dit stappenplan mede om de kwaliteit van de adviezen te toetsen. Beide adviseurs komen op basis van hun beoordeling tot een uitspraak over de burn-out in termen van aannemelijkheid die consistent is met het 6-stappenplan van NCvB. Volgens de commissie voldoen de adviezen die ABP heeft gevraagd aan de eisen die daaraan gesteld mogen worden. ABP kon zich baseren op deze adviezen bij het besluit dat verzoekster geen recht heeft op de regeling voor verhoogde premievrije pensioenopbouw.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 15-10-2025

Zaaknummer: GIP 2024-557

RECHTSPRAAK

Fout 30% pensioencompensatie invaliditeitspensioen mag hersteld worden

Het Gerecht is uitsluitend bevoegd om kennis te nemen van beslissingen op bezwaar van het APC. Verder oordeelt het Gerecht dat de in de Pensioenlandsverordening Overheidsdienaren opgenomen 30% compensatie uitsluitend van toepassing is op het ouderdomspensioen en niet op het invaliditeitspensioen. APC heeft het invaliditeitspensioen van klager per abuis met 30% verhoogd en is op grond van de wet gehouden deze fout te herstellen.

Bij directiebesluit van 8 februari 2018 is aan klager, thans 62 jaar oud, een invaliditeitspensioen toegekend.

APC heeft bij directiebesluit gedateerd 15 september 2023 en daarbij behorende brief van 20 september 2023 het invaliditeitspensioen van klager herzien en met ingang van 1 januari 2024 met 30% verlaagd. APC heeft daaraan ten grondslag gelegd dat hij een fout heeft gemaakt bij de eerdere berekening van het invaliditeitspensioen van klager. Het invaliditeitspensioen was ten onrechte met 30% verhoogd. Deze verhoging, zoals beschreven in artikel 110b, lid 3 en 4 van de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (hierna: de Plvo), geldt volgens APC alleen voor het ouderdomspensioenen en niet voor het invaliditeitspensioenen. APC heeft in evengenoemde brief van 20 september 2023 ook expliciet vermeld dat de correctie niet met terugwerkende kracht wordt toegepast, waardoor klager niets aan APC terug hoeft te betalen.

Klager heeft op 11 oktober 2023 bezwaar gemaakt daartegen.

APC heeft het bezwaar bij de beslissing op bezwaar van 11 januari 2024 ongegrond verklaard en zijn beslissing van 20 september 2023 gehandhaafd. APC heeft daaraan nog toegevoegd dat hij gezien het derde lid van artikel 92 van de Plvo gehouden is om genomen beslissingen over toekenning van een pensioen te herstellen, indien daarin een onjuistheid voorkomt.

Klager voert in de eerste plaats aan dat de beslissing op bezwaar van APC in strijd is met het

vertrouwensbeginsel. Klager stelt dat hij erop mocht vertrouwen dat het bedrag aan invaliditeitspensioen, zoals vastgelegd in het directiebesluit van 8 februari 2018, na vijf jaar niet meer gewijzigd zou worden. Daarnaast geeft klager aan dat hij voorafgaand aan zijn medische afkeuring bij APC informatie heeft ingewonnen over het invaliditeitspensioen dat hij zou gaan ontvangen. Hij mocht erop vertrouwen dat de toen verstrekte informatie correct en definitief was. Dit heeft hij ook meegenomen in zijn beslissing om akkoord te gaan met de medische afkeuring, zoals voorgesteld door zijn voormalige werkgever. Klager stelt verder dat het ook maar de vraag is of uit de Plvo volgt dat de 30% verhoging niet geldt voor het invaliditeitspensioen.

APC stelt zich op het standpunt dat het vertrouwensbeginsel niet is geschonden. Volgens hem kan klager aan het feit dat hij gedurende enkele jaren een te hoog bedrag aan invaliditeitspensioen heeft ontvangen, niet het gerechtvaardigd vertrouwen ontlenen dat dit onjuist berekende bedrag niet zou worden gecorrigeerd en blijvend zou worden uitgekeerd. Het vertrouwensbeginsel strekt volgens hem ook niet zo ver dat hij daardoor verplicht zou zijn een besluit te handhaven dat in strijd is met de wet.

Het betoog van klager slaagt niet. Het Gerecht overweegt daartoe als volgt.

Het Gerecht zal eerst beoordelen of, zoals APC in de bestreden beschikking op bezwaar heeft beslist, sprake is van een door APC gemaakte fout. De verhoging van 30% zoals volgt uit lid 3 en 4 van artikel 110b van de Plvo geldt inderdaad alleen voor het ouderdomspensioen en niet voor het invaliditeitspensioen. Zoals APC heeft toegelicht, is deze verhoging bedoeld als compensatie voor ambtenaren die langer moeten doorwerken vanwege de verhoging van de pensioenleeftijd van 60 naar 65 jaar. Het Gerecht vindt voor dit oordeel ook steun in de toelichting bij artikel 110b van de Plvo. Daarin staat onder andere: 'Degenen die op of na 1 januari 1957 zijn geboren, met uitzondering van degenen met een vut-uitkering, krijgen pas recht op ouderdomspensioen als ze 65 jaar zijn. Om deze verhoging van de pensioenleeftijd te compenseren, wordt het bedrag van het opgebouwde pensioen tot het moment van inwerkingtreding van deze regeling verhoogd met 30%.'

Verder is met de gevolgen van verhoging van de pensioenleeftijd van 60 naar 65 op het invaliditeitspensioen rekening gehouden door middel van het zesde lid van artikel 27 van de Plvo. Dit wetsartikel bepaalt immers dat bij de berekening van het invaliditeitspensioen ook de tijd die de betreffende overheidsdienaar tot zijn of haar 65ste levensjaar had kunnen werken, wordt meegerekend. Dit betekent dat het invaliditeitspensioen van klager ten onrechte met 30% was verhoogd. APC heeft dus een fout gemaakt bij het berekenen van het invaliditeitspensioen van klager.

Voor wat betreft het door klager gedane beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt het Gerecht als volgt. Uit vaste rechtspraak volgt dat aan een in het verleden door het bestuursorgaan gemaakte fout bij de besluitvorming niet een rechtens te honoreren vertrouwen kan worden ontleend dat het bestuursorgaan die fout in de toekomst moet blijven herhalen. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt al om die reden niet.

Uit het voorgaande volgt dat klager ook aan de door APC voorafgaand aan het directiebesluit gemaakte berekeningen niet het vertrouwen kon ontleenen dat de geprojecteerde bedragen niet meer zouden worden gewijzigd.

Klager voert verder aan dat het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is om bijna 6 jaar later zonder zijn toestemming het aan hem toegekende invaliditeitspensioen te verlagen. Het zesde lid van artikel 92 van de Plvo biedt APC ook de mogelijkheid om af te zien van zo'n herziening. APC heeft zonder enige toelichting nagelaten gebruik te maken van die mogelijkheid.

Ook deze beroepsgrond slaagt niet. APC heeft het pensioenbesluit van klager niet met terugwerkende kracht herzien. Bij het directiebesluit van 15 september 2023 is het invaliditeitspensioen van klager immers herzien met ingang van 1 januari 2024. Al in september 2023 is dus aan klager kenbaar gemaakt dat het invaliditeitspensioen pas vanaf januari 2024, dus niet met terugwerkende kracht en evenmin met onmiddellijke ingang, zal worden aangepast. Al gelet op deze omstandigheden faalt het beroep van klager op het rechtszekerheidsbeginsel.

Voor wat betreft het niet afzien van de herziening overweegt het Gerecht als volgt. Het zesde lid van artikel 92 van de Plvo bepaalt, voor zover hier van belang, dat APC kan afzien van herziening indien vijf jaren zijn verstreken na de datum waarop de reden voor de herziening bij APC bekend was of redelijkerwijs had kunnen zijn.

APC stelt dat zij pas in 2021 erachter is gekomen dat de 30% verhoging ten onrechte was toegepast op het invaliditeitspensioen van gerechtigden. APC heeft toegelicht dat in het geval van een andere gerechtigde de duurtetoeslag berekend moest worden en dat op dat moment deze fout is geconstateerd. Omdat het een fout in het systeem betrof moest APC eerst inventariseren bij hoeveel gerechtigden deze fout is gemaakt alvorens hij tot correctie daarvan kon overgaan. Gezien deze toelichting van APC kan niet gezegd worden dat APC al vijf jaar of langer van deze fout afwist of redelijkerwijs had moeten weten. Van een situatie zoals bedoeld in het zesde lid van artikel 92 van de Plvo is daarom geen sprake.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 12-05-2025

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2025:91

Zaaknummer: CUR202400477 en CUR202400338

Rechters: N.M. Martinez

Advocaten: B.L. Lie Atjam en L.M. Virginia

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioencompensatie voor ouderdomspensioen, niet voor arbeidsongeschiktheidspensioen

Het Gerecht oordeelt dat de in de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren opgenomen 30% compensatie uitsluitend van toepassing is op het ouderdomspensioen. De compensatie geldt niet voor het invaliditeitspensioen.

Klager was werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB) en was daar vanaf 11 juli 1995 in vaste pensioengerechtigde dienst. In verband met blijvende arbeidsongeschiktheid voor het vervullen van zijn functie is klager medisch afgekeurd en in verband hiermee op 30 november 2022 eervol ontslagen.

Vanaf 1 december 2022 heeft het APC invaliditeitspensioen uitgekeerd aan klager. Daaraan voorafgaand had klager echter geen pensioenbericht ontvangen met betrekking tot dat pensioen. Bij brief van 31 maart 2023 heeft klager verweerder daarop gewezen. Ook heeft klager daarbij geklaagd over het bedrag van zijn invaliditeitspensioen, omdat deze volgens hem ten onrechte niet een compensatie van 30% bevatte. Daarop heeft de directeur van het APC bij brief van 5 mei 2023 gereageerd. Aan deze brief heeft zij een pensioenbericht gedateerd 4 mei 2023 gehecht (het pensioenbericht). In die brief is bepaald dat aan klager met ingang van 1 december 2022 een invaliditeitspensioen wordt toegekend van NAf 49.671 per jaar. Ook is bepaald dat het invaliditeitspensioen verhoogd wordt met een tijdelijk pensioen van NAf 9.462 per jaar totdat klager de leeftijd van 65 jaar bereikt waarna dat tijdelijk pensioen vervalt.

Bij brief van 1 juni 2023 heeft klager bezwaar gemaakt tegen voornoemde brief van 5 mei 2023 en het daaraan gehechte pensioenbericht. Zijn bezwaar was in de kern gericht tegen de weigering van het APC om zijn invaliditeitspensioen met terugwerkende tot 1 december 2022 met een compensatie van 30% te verhogen.

Bij de bestreden beslissing heeft verweerder op het bezwaar van klager beslist. Daarbij heeft verweerder bepaald, voor zover hier van belang, dat bij de berekening van het

invaliditeitspensioen zoals vastgelegd in het pensioenbericht van 4 mei 2023 de correcte wettelijke grondslag is toegepast en dat de compensatie bedoeld in artikel 110b, derde en vierde lid, van de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (de Plvo) niet van toepassing is op de berekening van het invaliditeitspensioen van klager. Verder heeft verweerder geoordeeld dat het beroep van klager op het vertrouwensbeginsel niet slaagt en het bezwaar ongegrond verklaard.

Naar het oordeel van het Gerecht heeft verweerder, gelet op het bepaalde in het derde en vierde lid van artikel 110b van de Plvo, terecht geoordeeld dat de compensatie van 30% alleen geldt voor het ouderdomspensioen en niet ook voor het invaliditeitspensioen. Zoals verweerder heeft toegelicht, is deze verhoging bedoeld als compensatie voor ambtenaren die langer moeten doorwerken vanwege de verhoging van de pensioenleeftijd van 60 naar 65 jaar. Dit volgt ook uit de toelichting bij artikel 110b van de Plvo. Daarin staat, voor zover hier van belang: 'Degenen die op of na 1 januari 1957 zijn geboren, met uitzondering van degenen met een vut-uitkering, krijgen pas recht op ouderdomspensioen als ze 65 jaar zijn. Om deze verhoging van de pensioenleeftijd te compenseren, wordt het bedrag van het opgebouwde pensioen tot het moment van inwerkingtreding van deze regeling verhoogd met 30%.'

Verder is met de gevolgen van verhoging van de pensioenleeftijd van 60 naar 65 op het invaliditeitspensioen rekening gehouden door middel van het zesde lid van artikel 27 van de Plvo. Dit wetsartikel bepaalt immers dat bij de berekening van het invaliditeitspensioen ook de tijd die de betreffende overheidsdienaar tot zijn of haar 65ste levensjaar had kunnen werken, wordt meegerekend.

Aldus concludeert het Gerecht dat verweerder bij de berekening van het invaliditeitspensioen van klager de relevante bepalingen van de Plvo correct heeft toegepast.

Het beroep van klager op het vertrouwensbeginsel slaagt niet omdat verweerder heeft toegelicht dat de pensioenberichten waar klager het vertrouwen aan meent te kunnen ontleen betrekking hebben op zijn ouderdomspensioen en niet het invaliditeitspensioen. Ook het beroep van klager op het verbod van willekeur althans het gelijkheidsbeginsel slaagt niet. Verweerder heeft immers toegelicht dat in een aantal andere gevallen inderdaad per abuis het invaliditeitspensioen met bedoelde 30% is verhoogd, maar dat deze fout inmiddels is gecorrigeerd in die gevallen.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2025:90

Zaaknummer: CUR202302628

Rechters: N.M. Martinez

Advocaten: B.L. Lie Atjam en L.M. Virginia

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Arubaanse ambtenaar heeft geen aanspraak op pensioenuitkering

De gouverneur heeft niet binnen de door het Gerecht gegeven termijn beslist op het verzoek van appellant om pensioen. Artikel 96 van de La geeft geen grond voor schadevergoeding nu aanspraak op pensioen niet is vastgesteld. Wel recht op vergoeding van immateriële schade van Afl 500 omdat de gouverneur niet tijdig uitvoering heeft gegeven aan de opdracht van het Gerecht een beslissing te nemen.

Appellant heeft de gouverneur in de afgelopen jaren meerdere keren verzocht om uitkering bij wijze van pensioen. Met de beslissing van 5 maart 2014 is het eerste verzoek van appellant van 16 april 2010 afgewezen. Bij uitspraak van 12 april 2021, (ECLI:NL:OGAACMB:2021:35), heeft het Gerecht het bezwaar van appellant tegen die beslissing op inhoudelijke gronden ongegrond verklaard.

Op 25 oktober 2022 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op zijn herhaalde verzoek om uitkering bij wijze van pensioen van 2 maart 2022. Het Gerecht heeft met de uitspraak van 13 februari 2023 (ECLI:NL:OGAACMB:2023:9) het bezwaar gegrond verklaard en de gouverneur opgedragen om binnen drie maanden na de uitspraak te beslissen op dit verzoek van appellant. In die uitspraak is alleen ingegaan op de (on)tijdigheid van de besluitvorming door de gouverneur en niet op de vraag of appellant aanspraak heeft op een pensioenuitkering.

Omdat de gouverneur geen gevolg heeft gegeven aan de uitspraak van 13 februari 2023, in die zin dat hij niet binnen drie maanden alsnog heeft beslist op de (herhaalde) aanvraag van 2 maart 2022, heeft appellant op 6 september 2023 op de voet van artikel 96 van de Landsverordening ambtenarenrechtspraak (La), een bezwaarschrift ingediend bij het Gerecht. Hij heeft daarbij een berekening overgelegd van zijn materiële schade in de vorm van misgelopen pensioenuitkering.

Het Gerecht heeft met de aangevallen uitspraak het bezwaar ongegrond verklaard onder

verwijzing naar de alsnog door de gouverneur genomen beslissing van 1 november 2023. Met deze beslissing heeft de gouverneur het verzoek van appellant om een pensioenuitkering afgewezen. Het Gerecht heeft het standpunt van appellant verworpen dat schade wordt ondervonden van de weigering om uitvoering te geven aan de uitspraak van het Gerecht van 13 februari 2023. Artikel 96 van de La mist dan ook toepassing in de situatie van appellant en ook voor het toekennen van schadevergoeding heeft het Gerecht geen ruimte gezien. Het bezwaar van appellant is door het Gerecht ongegrond verklaard.

Appellant heeft in hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak aangevoerd dat de gouverneur heeft nagelaten tijdig gevolg te geven aan de uitspraak van het Gerecht van 13 februari 2023. De beslissing van 1 november 2023 is ruim buiten de door het Gerecht gegeven termijn genomen. Appellant stelt door de handelwijze van de gouverneur ernstig in zijn rechtspositie te zijn aangetast en financieel te zijn benadeeld. Indien hiertegen niet bij het Gerecht opgekomen kan worden, wordt appellant de benodigde rechtsbescherming onthouden en is artikel 96 van de La volgens appellant een dode letter. Het Gerecht had het bezwaar om die reden gegrond moeten verklaren en appellant schadevergoeding moeten toekennen, dan wel de gouverneur moeten opdragen om vervangende schadevergoeding toe te kennen.

De Raad heeft appellant schriftelijk verzocht zich uit te laten over de vraag hoe zijn hoger beroep zich verhoudt tot de uitspraken van de Raad van 4 mei 2022 (ECLI:NL:ORBAACM:2022:35 en ECLI:NL:ORBAACM:2022:36). In deze uitspraken wordt ingegaan op de betekenis van artikel 96 van de La in de situatie dat een bestuursorgaan niet of niet tijdig uitvoering geeft aan een opdracht in een uitspraak van de ambtenarenrechter tot (nadere) besluitvorming.

Appellant heeft in de brief van 23 juni 2025 zijn beroepsgronden herhaald en gesteld dat hij recht heeft op (immateriële) schadevergoeding.

De Raad begrijpt uit het hoger beroep dat artikel 96 van de La volgens appellant geen effectief rechtsmiddel biedt in de situatie, zoals die van hem, waarin een rechterlijke opdracht niet tijdig wordt nageleefd. Appellant betoogt dat vast staat dat de gouverneur de in de uitspraak van 13 februari 2023 gegeven opdracht niet is nagekomen, dat hij bezwaar heeft gemaakt op de voet van artikel 96 van de La na ommekomst van de aan de gouverneur gegeven beslistermijn, dat hij – zo begrijpt de Raad – dus recht heeft op toekenning van (vervangende) schadevergoeding en dat de nadien op 1 november 2023 door de gouverneur genomen beslissing daar niets aan toe- of afdoet.

De Raad volgt appellant niet in dit betoog. Artikel 96 van de La luidt als volgt:

‘1. Indien aan een veroordeling, in zover zij niet op geld luidt, hetzij in eerste aanleg bij een onherroepelijk geworden beslissing, hetzij in hoger beroep uitgesproken, niet of niet volledig gevolg gegeven wordt, is de ambtenaar bevoegd deswege een bezwaarschrift bij het gerecht in te dienen.

2. Het bezwaar wordt, voor wat de beslissing in eerste aanleg betreft, binnen zes maanden nadat zij onherroepelijk is geworden, en, wat de beslissing in hoger beroep betreft, binnen zes maanden na de uitspraak ingediend.

3. Indien het bezwaar gegrond bevonden wordt, veroordeelt het gerecht het betrokken lichaam tot vergoeding en stelt, met inachtneming van alle omstandigheden, het bedrag der schadevergoeding bij de beslissing vast. De rechter geeft daarvoor, zodra de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan, een bevelschrift van tenuitvoerlegging af.’

De Raad is van oordeel dat het Gerecht bij de aangevallen uitspraak het bezwaar van appellant op grond van artikel 96 van de La terecht ongegrond heeft verklaard. Het Gerecht heeft daarbij de juiste maatstaf gehanteerd. Voor toekenning van schadevergoeding overeenkomstig het derde lid van dat artikel is namelijk slechts plaats indien op grond van de niet of niet tijdig uitgevoerde uitspraak met de nodige zekerheid kan worden vastgesteld wat de inhoud diende te zijn van de beslissing die het bestuursorgaan heeft nagelaten te nemen. Dan kan immers pas worden vastgesteld of het niet nakomen van de uitspraak van het Gerecht tot schade aan de zijde van appellant heeft geleid en hoe groot die schade is. Die situatie doet zich bij appellant niet voor.

De Raad overweegt daartoe dat uit de uitspraken van 12 april 2021 en 13 februari 2023 niet volgt dat de gouverneur gehouden is het verzoek van appellant om pensioenuitkering in te willigen. Integendeel, in de uitspraak van 12 april 2021 is geoordeeld dat de beslissing tot weigering van pensioenuitkering de rechterlijke toets kan doorstaan. In de uitspraak van 13 februari 2023 heeft het Gerecht overwogen dat de gouverneur alsnog verplicht is een inhoudelijke beslissing te nemen op het herhaalde verzoek van appellant van 2 maart 2022. Over een eventuele aanspraak op pensioenuitkering heeft het Gerecht zich niet uitgelaten. Nadien heeft de gouverneur de beslissing van 1 november 2023 genomen, waarbij het verzoek van appellant opnieuw is afgewezen. Tegen die beslissing is door appellant geen bezwaar gemaakt. Indien appellant het met die beslissing oneens is, wat de Raad veronderstelt, had het op de weg van appellant gelegen daartegen bezwaar te maken. Nu dat is nagelaten moet worden geoordeeld dat niet met de nodige zekerheid kan worden vastgesteld of appellant aanspraak kan maken op een pensioenuitkering en, zo ja, per welke datum. De situatie dat de gouverneur nalatig is om appellant pensioenuitkering toe te kennen of die uitkering uit te betalen doet zich – anders dan appellant betoogt – dan ook niet voor. Dat betekent dat er voor

(vervangende) schadevergoeding op de voet van artikel 96 van de La geen plaats is.

In de brief van 23 juni 2023 heeft appellant verzocht om immateriële schadevergoeding wegens beweerdelijk ondervonden spanning en frustratie als gevolg van het niet tijdig voldoen door de gouverneur aan de opdracht die hem is gegeven in de uitspraak van 13 februari 2023.

Artikel 96 van de La biedt naar het oordeel van de Raad de grondslag om de frustratie en spanning als gevolg van het niet tijdig nakomen van de aan de gouverneur gegeven rechterlijke opdracht op één lijn te stellen met voor vergoeding in aanmerking komende immateriële schade. Als maatstaf wordt de schade per verstreken half jaar dat de gouverneur in verzuim is geweest, begroot op Afl. 500,00.

De Raad stelt vast dat de gouverneur op grond van de hem gegeven opdracht in de uitspraak van 12 februari 2023 uiterlijk 13 mei 2023 een beslissing had moeten nemen. Die beslissing is pas op 1 november 2023 genomen, dat wil zeggen ongeveer 5,5 maand te laat. Het in dit geval toe te kennen bedrag aan immateriële schadevergoeding bedraagt daarom Afl. 500.

Instantie: Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 20-10-2025

ECLI: ECLI:NL:ORBAACM:2025:20

Zaaknummer: AUA2024H00401

Rechters: B.J. van Ettekoven, A.H.M. van de Leur en P. Klik

Advocaten: L.A. Hernandis en Y.F.M. Kaarsbaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzekeraar schadeplichtig: schending informatieplicht risico dubbele belasting

Fatum, een pensioenuitvoerder in Curaçao, komt in hoger beroep van een vonnis waarin is geoordeeld dat zij aansprakelijk is voor de schade die eiser in eerste aanleg heeft geleden doordat hij zowel (door Fatum op de pensioenuitkering ingehouden) loonbelasting en premie AVBZ in Curaçao als IB in Nederland heeft betaald. Ook het Hof oordeelt dat Fatum is tekortgeschoten in haar zorgplicht door haar verzekerde niet te informeren over het risico van dubbele belasting bij remigratie, en de inhoudingen te doen en voort te zetten toen zij daar niet (meer) toe verplicht was. Het Hof bepaalt een zitting om de omvang van de schade te bespreken, waaronder de vraag in hoeverre eiser heeft voldaan aan zijn schadebeperkingsplicht.

Verzekeringnemer, geboren in 1948 in Nederland en daar opgegroeid, woonde sinds 1984 in Curaçao. Hij heeft hier ter voorziening in een levenslang ouderdagspensioen bij Fatum twee polissen afgesloten: in 2011 een polis in US dollar met uitkering vanaf 1 januari 2012 (verder: de dollarpolis) en in 2012 een polis in Antilliaanse gulden met uitkering vanaf 1 december 2012 (verder: de guldenpolis).

In 2012 is verzekeringnemer naar Nederland geremigreerd, waar hij zich per 30 juli 2012 heeft ingeschreven in de gemeente Haarlem. De aanbiedingsbrief van de dollarpolis van 31 augustus 2011 heeft Fatum gestuurd naar het adres van verzekeringnemer in Curaçao, de aanbiedingsbrief van de guldenpolis van 20 november 2012 naar zijn adres in Nederland. Fatum heeft op de loonbelastingkaarten over 2012 van beide polissen het adres van verzekeringnemer te Haarlem opgenomen. verzekeringnemer heeft een zogenoemde attestatie de vita van februari 2013, waarop Haarlem als zijn woonplaats is vermeld, gestuurd aan Fatum.

Fatum heeft vanaf 1 januari 2012 onder de dollarpolis en vanaf 1 december 2012 onder de

guldenpolis maandelijks pensioenuitkeringen aan verzekeringnemer gedaan. Op deze uitkeringen heeft Fatum tot en met december 2022 loonbelasting ingehouden, en tot en met maart 2014 premie Algemene Verzekering Bijzondere Ziektekosten (AVBZ).

De Nederlandse belastingdienst heeft bij brief van 5 maart 2014 aan verzekeringnemer laten weten dat zijn verzoek van 14 januari 2014 om uitstel voor het doen van aangifte inkomstenbelasting (IB) over 2013 niet wordt behandeld omdat de Inspecteur geen verplichting tot het doen van aangifte over 2013 bekend is.

Bij onderzoek naar de fiscale gevolgen van een overwogen terugverhuizing naar Curaçao heeft verzekeringnemer in 2018 geconcludeerd dat hij mogelijk in Nederland belastingplichtig was. Hij heeft vervolgens voor de jaren 2013 tot en met 2017 in Nederland aangifte IB gedaan. Hem zijn conform de aangifte aanslagen opgelegd, waarbij geen belasting is geheven over de pensioenuitkeringen van Fatum. Dit zal ook niet meer gebeuren; in zijn e-mail van 29 januari 2019 schrijft de Nederlandse belastingdienst aan de adviseur van verzekeringnemer: 'Ik zie in onze administratie dat de definitieve aanslagen IB/PVV 2016 en 2017 inmiddels geautomatiseerd, dat wil zeggen zonder nadere beoordeling, zijn vastgesteld. Ik zal op deze reeds opgelegde definitieve aanslagen overigens niet meer terugkomen (dus geen navorderingsaanslagen ook als aan de hand van nadere stukken blijkt dat de aftrek elders belast ten onrechte zou zijn verleend).'

Bij aanslag van 7 oktober 2021 heeft de Nederlandse belastingdienst over 2018, in afwijking van de aangifte, de pensioenuitkering van Fatum over dat jaar belast. Het bezwaar van verzekeringnemer tegen die beslissing is ongegrond verklaard op de grond dat het heffingsrecht ten aanzien van verzekeringnemer toekomt aan het woonland, Nederland. Ook over de jaren na 2019 heeft verzekeringnemer in Nederland inkomstenbelasting aangegeven, opgelegd gekregen en betaald.

Verzekeringnemer heeft voor de periode van 2017 tot en met 2022 van de Nederlandse belastingdienst woonplaatsverklaringen ontvangen. Van de Curaçaose belastingdienst heeft verzekeringnemer vrijstellingsverklaringen als bedoeld in artikel 11 lid 5 van de Landsverordening op de Loonbelasting 1976 (Llb 1976) ontvangen voor de periode vanaf augustus 2022. In zijn e-mail van 4 augustus 2022 schrijft de Belastinginspecteur Curaçao aan de adviseur van verzekeringnemer: 'U heeft verzocht om te verklaren dat uw pensioen van Fatum Life N.V. vrijgesteld is van de heffing van loonbelasting en sociale premies. Ik deel u hierbij mee dat ik uw verzoek heb ingewilligd. Het verzoek is geldig van augustus 2022 tot en met december 2024. Ik zend een kopie van de vrijstelling naar de Fatum Life N.V. U hoeft de Fatum Life N.V. dus niet te informeren.'

In januari 2023 is Fatum opgehouden loonbelasting in te houden op de pensioenuitkeringen aan verzekeringnemer.

Het beroep van Fatum op verjaring van een deel van de vordering van verzekeringnemer wordt net als in eerste aanleg verworpen. Volgens Fatum is de verjaringstermijn aangevangen in maart 2014 omdat uit de aangifte van verzekeringnemer (zie 2.1.4) volgt dat verzekeringnemer toen bekend was met een mogelijke belastingplicht in Nederland terwijl in Curaçao reeds belasting werd ingehouden, en daardoor met mogelijke schade. Volgens verzekeringnemer is de verjaringstermijn niet eerder aangevangen dan in oktober 2021 omdat toen voor het eerst in Nederland een belastingaanslag werd opgelegd (zie 2.1.6).

De verjaringstermijn van een rechtsvordering tot schadevergoeding vangt krachtens artikel 3:310 lid 1 BW aan op de dag na die waarop de benadeelde met de schade bekend is geworden. Uit de aangifte van verzekeringnemer over 2013 volgt ten hoogste dat verzekeringnemer toen voorzag dat hij op enig moment (ook) in Nederland belastingplichtig zou kunnen zijn. Uit de brief van de inspecteur van 5 maart 2014 volgt dat die verwachting op dat moment ongegrond was: er werd in 2014 geen belasting geheven over 2013, en er was dus geen schade. Ook over 2013 tot en met 2017 werden de pensioenuitkeringen van Fatum in Nederland niet belast en was er geen schade in de vorm van dubbele belasting, en die zal ook niet meer optreden. De bekendheid van verzekeringnemer met de schade waarvan hij nu vergoeding vordert is ontstaan door de op 7 oktober 2021 verzonden aanslag. Uitgaand van de ontvangst door verzekeringnemer van die brief op 8 oktober, is op 9 oktober 2021 de verjaringstermijn van vijf jaar gaan lopen. Op de datum van het verzoekschrift in eerste aanleg (8 februari 2023) was deze niet verstreken.

Het beroep van Fatum op verjaring van een deel van de vordering van verzekeringnemer wordt net als in eerste aanleg verworpen. Volgens Fatum is de verjaringstermijn aangevangen in maart 2014 omdat uit de aangifte van verzekeringnemer volgt dat verzekeringnemer toen bekend was met een mogelijke belastingplicht in Nederland terwijl in Curaçao reeds belasting werd ingehouden, en daardoor met mogelijke schade. Volgens verzekeringnemer is de verjaringstermijn niet eerder aangevangen dan in oktober 2021 omdat toen voor het eerst in Nederland een belastingaanslag werd opgelegd.

De verjaringstermijn van een rechtsvordering tot schadevergoeding vangt krachtens artikel 3:310 lid 1 BW aan op de dag na die waarop de benadeelde met de schade bekend is geworden. Uit de aangifte van verzekeringnemer over 2013 volgt ten hoogste dat verzekeringnemer toen voorzag dat hij op enig moment (ook) in Nederland belastingplichtig zou kunnen zijn. Uit de brief van de inspecteur van 5 maart 2014 (zie 2.1.4) volgt dat die verwachting op dat moment ongegrond was: er werd in 2014 geen belasting geheven over 2013, en er was dus geen schade.

Ook over 2013 tot en met 2017 werden de pensioenuitkeringen van Fatum in Nederland niet belast en was er geen schade in de vorm van dubbele belasting, en die zal ook niet meer optreden. De bekendheid van verzekeringnemer met de schade waarvan hij nu vergoeding vordert is ontstaan door de op 7 oktober 2021 verzonden aanslag. Uitgaand van de ontvangst door verzekeringnemer van die brief op 8 oktober, is op 9 oktober 2021 de verjaringstermijn van vijf jaar gaan lopen. Op de datum van het verzoekschrift in eerste aanleg (8 februari 2023) was deze niet verstreken.

Bij het sluiten van de polissen kende Fatum reeds verzekeringnemers voornemen tot remigratie, zo blijkt uit de conclusie van antwoord onder 3.14. Fatum was voor 20 november 2012 bekend met de feitelijke verhuizing van verzekeringnemer naar Nederland, zo volgt uit de onder 2.2 vastgestelde feiten. De stelling van Fatum dat verzekeringnemer haar daarover niet heeft geïnformeerd, houdt geen stand. Deze bekendheid schiep voor Fatum, die moet handelen overeenkomstig hetgeen verwacht mag worden van een redelijk bekwaam en redelijk handelend pensioenuitvoerder, de verplichting om verzekeringnemer te informeren over de mogelijke consequenties van zijn verhuizing voor de belastingplicht in Curaçao, met name de consequentie dat in de plaats daarvan een belastingplicht in Nederland zou kunnen treden waarbij elkaar overlappende belastingplichten tegenover beide landen zouden kunnen worden voorkomen door een zogenoemde vrijstellingsverklaring (waarover nader onder 2.5.11) van de belastingdienst in Curaçao, waartoe artikel 21 lid 8 van de Belastingregeling tussen Nederland en Curaçao de mogelijkheid biedt. Fatum had aan deze zorgplicht kunnen voldoen in algemene zin, bijvoorbeeld door al haar deelnemers over het risico van dubbele belasting te informeren, dan wel individueel op het moment dat haar de verhuizing van verzekeringnemer bekend werd. Zij heeft beide nagelaten en is daardoor schadeplichtig jegens verzekeringnemer.

Hier staat tegenover dat verzekeringnemer zichzelf wellicht beter had kunnen informeren over de gevolgen van zijn verhuizing voor zijn belastingplicht ten aanzien van de pensioenuitkeringen dan hij, door zijn uitstelverzoek, eerst in 2014 lijkt te hebben gedaan. Wat verzekeringnemer nog meer heeft gedaan of nagelaten en in hoeverre dit in de zin van artikel 6:101 BW moet leiden tot een vermindering van de schadevergoedingsplicht van Fatum, wil het Hof met partijen bespreken in een zitting.

Over de jaren 2013 t/m 2017, waarin wellicht (formeel) alleen in Nederland belasting verschuldigd was, maar niet is geheven, terwijl (materieel) alleen in Curaçao belasting is geheven en betaald, vormen die betalingen geen schade. Zij bedroegen immers minder dan de betalingen die verzekeringnemer verschuldigd zou zijn geweest wanneer zijn pensioenuitkeringen in Nederland, naar het hogere tarief, zouden zijn belast. Verzekeringnemer heeft dus over deze periode geen schade geleden, ook niet in de vorm van

rentederving. De vordering op dit onderdeel zal worden afgewezen.

Uit de vermindering van eis blijkt dat verzekeringnemer ook over de periode 2018 t/m 2021 uiteindelijk geen schade heeft geleden, behalve wellicht in de vorm van rentederving. Partijen zijn het erover eens dat verzekeringnemer als niet-ingezetene vanaf medio 2012 geen verzekerde was op grond van de Landsverordening AVBZ (hierna: Lv AVBZ). Dat is juist: verzekerden zijn krachtens artikel 4 lid 1 Lv AVBZ ingezetenen van Curaçao en niet-ingezetenen die ter zake van in Curaçao verrichte arbeid aan loonbelasting zijn onderworpen. Dat was verzekeringnemer niet en dit wist Fatum (zie 2.1.2). Premie is krachtens artikel 20 lid 1 Lv AVBZ verschuldigd door verzekerden. Door niettemin AVBZ-premies op de pensioenuitkeringen van verzekeringnemer in te houden, is Fatum tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichting als zorgvuldig pensioenuitvoerder om geen premie in te houden op de pensioenuitkeringen van de niet AVBZ-verzekerde verzekeringnemer. Fatum is gehouden de als gevolg daarvan door verzekeringnemer geleden schade te vergoeden.

De zitting dient er mede toe om de omvang van de schade op dit onderdeel te bespreken. Voorshands is het Hof van oordeel dat daarover tussen partijen geen verschil van mening bestaat en dat de schade kan worden vastgesteld op het door verzekeringnemer gevorderde bedrag van Cg 4.092,78, te vermeerderen met de wettelijke rente.

De wettelijke rente is krachtens artikel 6:119 BW verschuldigd vanaf het tijdstip van verzuim. Het verzuim van Fatum is ingetreden telkens op het moment waarop zij, zonder verzekeringnemer te informeren over de alternatieven, loonbelasting heeft ingehouden op de pensioenuitkeringen over de jaren 2018 t/m 2022.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:237

Zaaknummer: CUR2024H00112

Rechters: G.C.C. Lewin, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Advocaten: M.R. Hammoud en E.J. Winkel

Wetsartikelen: 3:310 lid 1 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Overeenstemming bereikt in echtscheiding inclusief pensioenafspraken

Na mondelinge behandeling is de rechtbank geïnformeerd dat partijen algehele overeenstemming hebben bereikt over alle gevolgen van de echtscheiding. Voor wat betreft pensioen zijn zij overeengekomen de WVPS alsmede pensioenverrekening volgens Boon/Van Loon uit te sluiten. Het voor ieder van hen gereserveerde bijzonder partnerpensioen blijft gereserveerd, een en ander voor zover het pensioenreglement hierin voorziet. Nu partijen volledige overeenstemming hebben bereikt over de verdeling van de gehele ontbonden huwelijksgemeenschap, kan de rechtbank de wijze van verdeling niet vaststellen, gezien het bepaalde in artikel 3:185 lid 1 BW. De rechtbank zal het verzoek van de man om de wijze van verdeling vast te stellen dan ook afwijzen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de tussen partijen gemaakte afspraken tussen hen wel bindend zijn, maar zich niet lenen voor opname in het dictum van deze beschikking.

Partijen, Nederlanders, zijn op 1 juni 2012 in Goes met elkaar getrouwd. Zij zijn de ouders van twee thans nog minderjarige kinderen.

In de zaak met kenmerk C/02/422920 / FA RK 24-2460 (echtscheiding) heeft op 15 november 2024 reeds een mondelinge behandeling plaatsgevonden waarop is besproken dat bij indiening van het verzoek van de vrouw in het huwelijk de echtscheiding uit te spreken het ouderschapsplan op grond van artikel 815 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ontbreekt. De rechtbank heeft bij tussenbeschikking van 16 januari 2025 beslist dat de verzoeken van partijen nader mondeling zullen worden behandeld en dat tijdens deze mondelinge behandeling zal worden beoordeeld of partijen ontvankelijk zijn hun verzoeken.

De vrouw is voorts bij voornoemde beschikking in de gelegenheid gesteld om binnen vier weken na voornoemde mondelinge behandeling te reageren op het verzoek van de man omtrent de verdeling van de huwelijksgemeenschap.

Bij de brief van 28 april 2025 heeft mr. Anthonise-Gieling de rechtbank geïnformeerd dat partijen algehele overeenstemming hebben bereikt over alle gevolgen van de echtscheiding. Namens de vrouw verzoekt zij de rechtbank om uitvoerbaar bij voorraad te bepalen dat

- (1) tussen partijen, gehuwd op 1 juni 2012 te Goes, de echtscheiding uit te spreken;
- (2) te bepalen dat partijen gehouden zijn tot naleving van hun onderlinge regelingen als vervat in het door hen getekende en nog in het geding te brengen ouderschapsplan;
- (3) de wijze van scheiding en deling van de huwelijksgoederengemeenschap van partijen aldus vast te stellen:
 - a. dat de woning te [plaats] aan de [adres] wordt toebedeeld aan de vrouw onder de opschortende voorwaarde dat de man, uiterlijk op het moment van de notariële toedeling van de onroerende zaak, zal worden ontslagen uit zijn hoofdelijke aansprakelijkheid voor de hypotheekschuld van partijen bij Allianz en dat de echtscheiding tot stand komt door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand;
 - b. dat de vrouw alle rechten zal kunnen overnemen behorende bij en voortvloeiende uit het hypotheekcontract met Allianz;
 - c. dat de vrouw de kosten zal voldoen van de notariële toedeling van de onroerende zaak. Dat de notariële toedeling uiterlijk binnen twee maanden na datum echtscheiding dient plaats te vinden en dat beide partijen hieraan ten volle hun medewerking dienen te verlenen;
 - d. dat de woning aan derden te koop zal worden aangeboden als de termijn als bedoeld in de vorige volzin niet wordt gehaald, in welk geval de gehele regeling ten aanzien van de verdeling van de huwelijksgemeenschap komt te vervallen en zal de woning per direct in de verkoop worden gezet. Dit is alleen anders indien de termijn niet kan worden gehaald door omstandigheden die de man kunnen worden aangerekend en/of in het geval van overmacht;
 - e. dat beide partijen tot de datum van notariële levering van de onroerende zaak aan de vrouw van de woning gebruik kunnen maken. Na de toedeling vervalt dit recht voor de man;
 - f. dat de vrouw, vanaf het moment dat de man feitelijk uit de gezamenlijke woning vertrekt, alle lasten betreffende de eigendom en het gebruik van de woning zal voldoen (zowel rente als aflossing, als de gebruikslasten), ook wanneer de woning nog niet notarieel geleverd is aan de

vrouw. Tot het moment van het vertrek van de man, betaalt de man de volledige rente en aflossing en de verdere gebruikslasten van de onroerende zaak, behoudens de verzekeringspremies en de telefoonkosten van de kinderen alsook de abonnementsgelden van bepaalde streamingsdiensten, bij partijen genoegzaam bekend. Deze laatstbedoelde kosten worden voldaan door de vrouw;

g. dat de onroerende zaken in en om het huis door partijen in onderling overleg zullen worden verdeeld, zonder dat hiervan bij beschikking een beschrijving behoeft te worden gegeven;

h. dat de Renault Clio, [kenteken 1], de motor en de caravan, [kenteken 2] (inclusief inventaris), bij partijen genoegzaam bekend, aan de vrouw worden toebedeeld;

i. dat de Renault Megane, [kenteken 3] en de racefiets, merk Cannondale bij partijen genoegzaam bekend, aan de man worden toebedeeld;

j. dat de activa en passiva van, alsook de rechten en plichten voortvloeiende uit de onderneming, genaamd [bedrijf] en gevestigd te [plaats] aan de man worden toebedeeld, onder vrijwaring ter zake van de vrouw. Er zal sprake zijn van een fiscaal geruisloze doorschuiving;

k. dat ieder de bankrekeningen voortzet die op zijn/haar naam zijn gesteld, onder toedeling van het hierop aanwezige saldo aan degene die de rekening voortzet;

l. dat de gezamenlijke bankrekeningen van partijen zullen worden opgeheven op het moment van de notariële toedeling van de onroerende zaak aan de vrouw, onder verdeling van het aldan hierop aanwezige saldo bij helften;

m. dat partijen over en weer afzien van de geclaimde vergoedingsaanspraken, een en ander voor zover deze al zouden bestaan;

n. dat partijen de aangifte IB 2024 en 2025 op elkaar zullen afstemmen en in overleg met elkaar zullen indienen, daarbij eventueel gebruik makend van de mogelijkheid van optimalisering van de aangiften. De aanslagen 2024 en 2025 komt toe, althans komt voor rekening van degene aan wie de aanslag wordt opgelegd. Voor 2024 en 2025 zal gelden dat de hypotheekrente aftrek kan worden genoten (en dat het aldus te behalen voordeel kan worden behouden) door degene die de betreffende hypotheekrente feitelijk heeft voldaan;

o. dat de vrouw wegens overbedeling aan de man, uiterlijk op het moment van de notariële toedeling van de onroerende zaak aan haar, een lumpsum zal uitbetalen van € 165.000;

p. dat partijen elkaar voor het overige algehele en finale kwijting verlenen;

(4) te verstaan dat partijen zijn overeengekomen dat zij over een weer definitief afzien van hun recht op een bijdrage in de kosten van levensonderhoud voor nu en in de toekomst. Zij zullen van het hierbij overeengekomen nihilbeding geen wijziging kunnen verlangen, vanwege gewijzigde omstandigheden, een en ander behoudens het bepaalde in artikel 1:159 lid 3 BW;

(5) te verstaan dat partijen zijn overeengekomen dat zij de werking van de Wet Verevening Pensioenrechten na echtscheiding m.b.t. de door ieder van hen opgebouwde rechten op ouderdomspensioen alsmede pensioenverrekening conform het arrest van de Hoge Raad van 27 november 1981 uitsluiten;

(6) te verstaan dat partijen zijn overeengekomen dat zij het voor ieder van hen gereserveerde bijzonder partnerpensioen, gereserveerd blijft, een en ander voor zover het pensioenreglement hierin voorziet;

(7) hetgeen door partijen anders of meer is verzocht, kan als ingetrokken worden beschouwd.

Bij F9-formulier van 6 mei 2025 heeft mr. Kremers de rechtbank namens de vrouw bericht dat partijen inderdaad tot overeenstemming zijn gekomen op de wijze zoals door mr. Anthonise-Gieling in de brief van 28 april 2025 is weergegeven. De vrouw verzoekt de rechtbank de tussen partijen gemaakte afspraken over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap in de beschikking op te nemen. Ook verzoekt de vrouw het door partijen getekende ouderschapsplan deel te laten uitmaken van de door de rechtbank af te geven beschikking. Het meer of anders door de vrouw verzochte wordt door middel van deze brief ingetrokken.

Inzake C/02/422920 / FA RK 24-2460

Het verzoek tot echtscheiding zal, als op de wet gegrond en niet weersproken, worden toegewezen.

Bij brief van 28 april 2025 heeft mr. Anthonise-Gieling een door beide partijen ondertekend ouderschapsplan overgelegd. De man verzoekt de rechtbank te bepalen dat partijen gehouden zijn tot naleving van hun onderlinge regelingen als vervat in het door hen getekende en nog in het geding te brengen ouderschapsplan. De vrouw verzoekt het ouderschapsplan deel te laten uitmaken van de door de rechtbank af te geven beschikking. De rechtbank zal bepalen dat de regeling uit het ouderschapsplan deel uitmaken van deze beschikking en partijen bevelen deze regelingen na te komen.

Inzake C/02/431856 / FA RK 25-751

Blijkens de brief van mr. Anthonise-Gieling van 28 april 2025 en het F9-formulier van mr. Kremers van 6 mei 2025 hebben partijen overeenstemming bereikt over de wijze waarop de huwelijksgoederengemeenschap moet worden verdeeld. De rechtbank heeft partijen vervolgens in de gelegenheid gesteld een ondertekend exemplaar van het echtscheidingsconvenant bij de rechtbank in te dienen zodat dit echtscheidingsconvenant aan de beschikking kan worden gehecht. De rechtbank heeft geen getekend echtscheidingsconvenant van partijen ontvangen.

Nu partijen volledige overeenstemming hebben bereikt over de verdeling van de gehele ontbonden huwelijksgemeenschap, kan de rechtbank de wijze van verdeling niet vaststellen, gezien het bepaalde in artikel 3:185 lid 1 BW. De rechtbank zal het verzoek van de man om de wijze van verdeling vast te stellen dan ook afwijzen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de tussen partijen gemaakte afspraken tussen hen wel bindend zijn, maar zich niet lenen voor opname in het dictum van deze beschikking.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6519

Zaaknummer: C/02/422920 / FA RK 24-2460

Rechters: Voorn

Advocaten: I.H.T.J. Anthonise-Gieling en Th. Kremers

Wetsartikelen: 3:185 lid 1 BW en 815 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever moet loon en pensioenschade betalen

Geschil tussen werkgever en werknemer na einde dienstverband, onder meer over achterstallig loon en pensioenschade. Werknemer heeft zijn loonvordering niet te laat ingediend, omdat werkgever onvoldoende heeft aangetoond dat hij loonstroken heeft verstrekt. Het beroep op de klachtplicht faalt en het gevorderde achterstallige loon wordt toegewezen. Voor recht wordt verklaard dat werkgever aansprakelijk is voor pensioenschade, nader op te maken bij staat.

Werknemer is op 1 juni 2013 in dienst getreden van werkgever. Gedurende vrijwel de hele duur van het dienstverband is er sprake geweest van beschermingsbewind over de goederen van werknemer. In een handgeschreven brief van 12 januari 2023 heeft werknemer aan werkgever geschreven dat hij zijn ontslag wil indienen. Werkgever schrijft terug in een brief dat hij, gezien de maand opzegtermijn, werknemer ontslag verleent vanaf 12 februari 2023. Daarbij geeft hij aan dat het de afspraak was dat werknemer tot de opzegtermijn nog zou werken, maar dat hij vanaf 17 januari 2023 niet meer op werk is verschenen. Daarbij zou werknemer hebben aangegeven dat hij per 23 januari 2023 bij een andere werkgever aan het werk is. Werkgever geeft in deze brief aan dat de tijd tot en met 12 februari 2023 zodoende verrekend gaat worden met de nog uitstaande uren. Bij brief van 21 februari 2023 heeft de gemachtigde van werknemer aanspraak gemaakt op achterstallig loon. Werknemer heeft daarna via een brief van zijn gemachtigde van 20 juli 2023 van werkgever een bedrag gevorderd aan onder meer achterstallig loon. Werkgever heeft deze vordering betwist.

Het meest verstrekkende verweer van werkgever is dat werknemer niet op tijd heeft geklaagd over het beweerdelijk te weinig betaalde loon. Daarom zou hij zijn rechten hebben verwerkt. Omdat werkgever zich bij wijze van bevrijdend verweer beroept op schending door werknemer van de klachtplicht, rust op hem de bewijslast met betrekking tot de feiten en omstandigheden waaruit kan volgen op welk moment de schuldeiser heeft ontdekt of bij een redelijkerwijs van hem te vergen onderzoek had behoren te ontdekken dat de verrichte prestatie niet aan de overeenkomst beantwoordt, alsmede dat het tijdsverloop vanaf dat

moment tot aan het moment waarop de schuldeiser geklaagd heeft, zo lang is geweest dat er niet kan worden gesproken van een tijdige klacht. Werkgever stelt in dit kader dat werknemer op zijn loonstroken kon zien wat werkgever aan hem betaalde. Hij had dus volgens werkgever direct daarna kunnen klagen en een klacht is nu veel te laat. Werknemer betwist dat hij loonstroken heeft ontvangen. Ook de voormalige bewindvoerder van werknemer zegt nimmer loonstroken te hebben ontvangen. De kantonrechter is van oordeel dat werkgever onvoldoende heeft gesteld om te onderbouwen dat werknemer de loonstroken heeft ontvangen. Werkgever is onduidelijk over de wijze waarop aan werknemer de loonstroken ter beschikking zouden zijn gesteld. Naar het oordeel van de kantonrechter is dit alles onvoldoende om te voldoen aan de op werkgever rustende stelplicht. Bij gebreke van een duidelijk en consequent verhaal aan de zijde van werkgever ziet de kantonrechter ook geen aanleiding bewijslevering toe te laten op dit punt, waarbij bovendien geldt dat geen enkel bewijsaanbod is gedaan, laat staan een specifiek bewijsaanbod gericht op de klachtplicht en hetgeen werkgever daarover moet stellen en onderbouwen. Er kan gezien het voorgaande niet van worden uitgegaan dat werknemer de loonstroken van werkgever heeft ontvangen. Die stelling is het enige dat werkgever ten grondslag heeft gelegd aan het beroep op de klachtplicht. Werknemer stelt dat hij over de jaren 2018 tot en met 2023 te weinig loon heeft ontvangen. Werkgever heeft hier een aantal verweren tegen gevoerd. Er wordt uitgegaan van de gehanteerde uitgangspunten die werknemer bij zijn loonvordering heeft genoemd, te weten: er wordt uitgegaan van 40 gewerkte uren per week en er wordt uitgegaan van een hoger loon na het behalen van een certificaat. Nu werkgever de hoogte van het bedrag verder niet heeft betwist, wordt dit toegewezen.

Ook wat betreft de pensioenpremies heeft werkgever met onderbouwing gesteld dat deze zijn voldaan en heeft werknemer dit niet gemotiveerd betwist. Werknemer is dit kennelijk niet nagegaan bij de pensioenverzekeraar. Wel moet ook over het niet betaalde bedrag aan loon pensioenpremie worden betaald. Werknemer vraagt daarvoor een verklaring voor recht en verwijzing naar de schadestaatprocedure.

Het uitgangspunt is dat de rechter in de hoofdprocedure de schade begroot. Is dat niet mogelijk, dan kan de rechter een veroordeling uitspreken tot schadevergoeding op te maken bij staat. Om in de schadestaatprocedure terecht te komen moet aan twee vereisten worden voldaan: (i) in de hoofdprocedure moet de grondslag voor aansprakelijkheid worden vastgesteld en (ii) de mogelijkheid dat schade is of zal worden geleden moet aannemelijk zijn.

Omdat de aansprakelijkheid van werkgever voor de pensioenschade hiervoor is aangenomen en aannemelijk is dat werknemer schade lijdt door de onvoldoende afdracht van pensioenpremies, kan zijn vordering op dit punt worden toegewezen. De kantonrechter kan

de schade niet begroten in deze procedure, omdat daarover niets is gesteld en het ook niet eenvoudig te berekenen is. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8849

Zaaknummer: 11489968 \ CV EXPL 25-80

Rechters: M.J.C. van Leeuwen

Advocaten: E.J.H. Reitsma en E. Aartsen

Wetsartikelen: 6:89 BW en 7:628a lid 5 BW

RECHTSPRAAK

Niet rechtsgeldig ontslag op staande voet: billijke vergoeding zonder pensioenschade

Ontslagzaak. Toekenning van een billijke vergoeding van € 35.200 bruto na een niet rechtsgeldig ontslag op staande voet. Bij het bepalen van de hoogte van de vergoeding is er rekening mee gehouden dat werkgever tegenover werknemer ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Pensioenschade is onvoldoende onderbouwd en wordt daarom afgewezen.

Werknemer is sinds 1 juli 2023 in dienst bij Trajectum op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Op grond van de arbeidsovereenkomst heeft hij recht op een leaseauto, waarmee hij ook privé mag rijden. Werknemer heeft vanaf de zomer van 2024 een grote werkdruk ervaren, met name omdat een directe collega van hem was vertrokken. Werknemer heeft op 7 september 2024 en 11 oktober 2024 bij de bestuurder en eigenaar van Trajectum aan de bel getrokken over de hoge werkdruk en aangegeven dat hij door gebrek aan ervaring en kennis op het werk niet goed in zijn vel zat. Deze heeft hem geen extra ondersteuning gegeven, maar heeft hem laten weten dat dit een proces was waar hij doorheen moest en dat de taken die werknemer moest verrichten bij zijn functieomschrijving hoorden. Werknemer heeft zich op 7 oktober 2024 ziek gemeld. Na enige tijd is werknemer gaan re-integreren op een andere afdeling. Op 18 en 24 maart 2025 hebben gesprekken plaatsgevonden over de terugkeer van werknemer naar zijn oude team. Partijen verschillen van mening over de vraag wat toen is afgesproken. Volgens werknemer is zijn functie toen eenzijdig door Trajectum gewijzigd en is hem meegedeeld dat hij niet kon terugkeren naar zijn eigen functie, maar een andere functie moest gaan vervullen. Volgens Trajectum heeft werknemer ingestemd met deze nieuwe functie. Aan werknemer is medegedeeld dat hij in deze nieuwe functie geen leaseauto meer nodig had en dat hij deze uiterlijk op 31 maart 2025 moest inleveren. Werknemer heeft hiertegen bezwaar gemaakt en stelde zich op het standpunt dat zijn vrouw hoogzwanger was en dat het voor hen in deze periode noodzakelijk was om over een auto te beschikken. Op 2 april 2025 heeft werknemer zich volledig ziek gemeld. Trajectum heeft werknemer in een e-mail van 2 april laten weten dat hij zelf heeft aangegeven niet terug te

keren in zijn oorspronkelijke functie en dat Trajectum de ziekmelding niet accepteert. Daarnaast is geschreven dat het voor Trajectum niet langer gaat en dat zij om de tafel moeten over de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Op 3 april 2025 is de auto bij werknemer opgehaald. Trajectum heeft werknemer vervolgens met een brief van 18 april 2025 op staande voet ontslagen omdat hij misbruik zou hebben gemaakt van het verzuimprotocol. Daarin staat dat ziekmeldingen per e-mail niet worden geaccepteerd en een ziekmelding bij een arbeidsconflict niet mogelijk is. Trajectum stelt dat het vertrouwen in werknemer hiermee ernstig is geschonden. Werknemer berust in de beëindiging maar stelt dat het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is. Hij verzoekt onder meer een verklaring voor recht, een billijke vergoeding, een transitievergoeding, een vergoeding wegens onregelmatige opzegging en een schadevergoeding op basis van artikel 7:611 BW en/of artikel 7:658 BW.

Het ontslag op staande voet is niet rechtsgeldig gegeven. De dringende reden die aan het ontslag ten grondslag is gelegd – het niet naleven van het verzuimreglement – is volstrekt onvoldoende. Dit heeft Trajectum erkend. Daarnaast is het niet onverwijld gegeven en de dringende reden is niet onverwijld meegedeeld. De verzochte verklaring voor recht wordt toegewezen, met daarbij de transitievergoeding en de vergoeding wegens onregelmatige opzegging. Daarnaast heeft werknemer recht op een billijke vergoeding. De kantonrechter kent een billijke vergoeding toe op basis van acht maandsalarissen (€ 35.200). Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het geven van een ongeldig ontslag op staande voet op zichzelf ernstig verwijtbaar is, maar dat Trajectum zich ook in andere opzichten ernstig verwijtbaar tegenover werknemer heeft gedragen. Trajectum heeft in deze procedure toegelicht dat zij vond dat werknemer niet goed functioneerde, maar heeft daarbij onvoldoende onderkend dat werknemer nog in een inwerkfase zat. Trajectum heeft hem geen enkele ondersteuning geboden en heeft hem ook niet met een verbetertraject in staat gesteld zijn functioneren te verbeteren. Trajectum heeft in maart 2025 met werknemer een wijziging van zijn functie besproken. Partijen verschillen van mening over de vraag of werknemer hiermee heeft ingestemd. Toen werknemer eind maart 2025 tegenover Trajectum aangaf dat het nooit zijn bedoeling was geweest met een nieuwe functie in te stemmen, heeft Trajectum het probleem dat zij had met het functioneren van werknemer voor zichzelf opgelost door werknemer op 18 april 2025 vanuit het niets op staande voet te ontslaan zonder dat er ook maar een begin was van een dringende reden. Zij heeft het salaris van werknemer vanaf 3 tot en met 18 april 2025 ook niet meer uitbetaald. Trajectum had daarvoor al, op 3 april 2025, de leaseauto bij werknemer opgehaald, terwijl zij wist dat de vrouw van werknemer hoogzwanger was en vanwege complicaties wekelijks met de auto naar het ziekenhuis moest. Door deze gang van zaken is een jong gezin emotioneel en financieel ontredderd geraakt. Daar heeft Trajectum geen oog voor gehad. Trajectum heeft zich hiermee ernstig verwijtbaar en niet als een goed werkgever gedragen. Het verzoek om een schadevergoeding naast een billijke vergoeding toe

te kennen zal worden afgewezen, omdat de vergoeding van de genoemde schade (waaronder de gevolgen van de manier waarop Trajectum werknemer heeft behandeld) al is meegenomen bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding. Bij het vaststellen van de billijke vergoeding is geen rekening gehouden met de door eiser gesteld pensioenschade, omdat hij deze onvoldoende heeft onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5212

Zaaknummer: 11753327 \ UE VERZ 25-186

Rechters: D.C.P.M. Straver

Advocaten: D.E. Burgers, E.K.W. van Kampen en M. Dubbeldam

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:658 BW, 7:677 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag ceo leidt tot billijke vergoeding € 250.000 inclusief pensioenschade

Ontslagzaak. Werkgever ontslaat werknemer (ceo) na inval FIOD op verdenking van OM van betrokkenheid bij fraude. Werknemer verzoekt billijke vergoeding wegens ernstige verwijtbaarheid. De kantonrechter oordeelt dat werkgeefster geen redelijke grond had voor opzegging van de arbeidsovereenkomst van de statutair bestuurder. Een billijke vergoeding van € 250.000 wordt toegekend, waarvan € 20.000 pensioenschade (begroot op anderhalf jaar). Aan het concurrentiebeding kan werkgeefster geen rechten meer ontlenen.

Werknemer is per 1 december 2019 in dienst getreden bij werkgeefster in de functie van ceo. Na een inval van de FIOD is werknemer ontslagen als bestuurder van dochtervennootschappen van werkgeefster. In november 2024 is werknemer ontslagen als bestuurder van werkgeefster. De reden voor het ontslag is met name gelegen in de verdenking van het OM van betrokkenheid van werknemer bij fraude in het kader van commissiebetalingen aan een andere onderneming. Werknemer verzoekt een billijke vergoeding omdat werkgeefster ernstig verwijtbaar zou hebben gehandeld. Werkgeefster voert aan dat er sprake is van een g-, h- of i-grond.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Uit de stellingen van partijen, de overgelegde stukken en de toelichting ter zitting is in voldoende mate komen vast te staan dat werknemer niet betrokken is geweest bij de totstandkoming van een (frauduleuze) commissieafsprak. Werknemer heeft onbesproken uiteengezet dat hij juist had aangegeven dat van een commissieregeling geen sprake kon zij. Hoewel werknemer een aantal betalingen die verband houden met de commissieafsprak heeft geaccordeerd, heeft hij aangevoerd dat dit kwam omdat de facturen al van een paraaf waren voorzien. Uit de overgelegde stukken leidt de rechtbank af dat het OM werknemer verdenkt van betrokkenheid bij de genoemde fraude in het kader van de commissiebetalingen. Vast staat dat dit voor het bestuur van werkgeefster aanleiding was de rol van werknemer tegen het licht te houden, waarbij het ontslag van

werknemer als bestuurder aan de orde is gekomen. Hoewel werknemer vervolgens in elk geval is ontslagen als bestuurder bij enkele dochterondernemingen, is hij op dat moment wél aangebleven als bestuurder van werkgeefster, omdat de kennis en kunde van werknemer niet gemist konden worden, mede met het oog op het feit dat werkgeefster in (financieel) zwaar weer verkeerde. Voor de door het OM ingenomen stelling dat werknemer een van de ‘aanstichters’ van de fraude is, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende steun te vinden in de overgelegde stukken. Voldoende is gebleken dat werknemer niet betrokken is geweest bij de totstandkoming van de commissieafpraak. Naar het oordeel van de rechtbank kan werknemer hoogstens worden verweten in zijn rol van bestuurder te naïef te hebben gehandeld door, na zijn terugkeer bij werkgeefster, facturen goed te keuren zonder enige vraagtekens te plaatsen. Hoewel in dit geval wel gesproken kan worden van het bestaan van een gespannen verhouding tussen partijen, is onvoldoende gebleken dat die verhouding zodanig was dat deze niet meer te repareren viel. Het had in dat verband op de weg van werkgeefster gelegen om reële pogingen te doen om te onderzoeken of de vertroebelde relatie met werknemer nog te herstellen was. Werkgeefster heeft de deur te snel dichtgegooid en het onmogelijk gemaakt nog enige serieuze poging te ondernemen om tot een herstel van de arbeidsrelatie te komen. Werknemer mocht aanblijven in zijn functie als bestuurder van werkgeefster. Daaruit kan niet anders geconcludeerd worden dan dat er op dat moment geen enkele sprake was van een verschil van inzicht waardoor van werkgeefster niet verlangd kon worden de arbeidsovereenkomst voort te zetten. Slechts tien maanden nadat werknemer in zijn rol van bestuurder mocht aanblijven, is werkgeefster alsnog tot ontslag overgegaan. Werkgeefster heeft onvoldoende gesteld om aan te kunnen nemen dat er in de periode na januari 2024 sprake was van zodanige (nieuwe) feiten of omstandigheden dat er wél gesproken kan worden van een verschil van inzicht met werknemer. Werkgeefster heeft ernstig verwijtbaar gehandeld en dient een billijke vergoeding van € 250.000 te betalen. Bij de begroting van de door werknemer te lijden inkomensschade dient uit te worden gegaan van een periode van 18 maanden gerekend vanaf het einde van de arbeidsovereenkomst, dus tot 1 december 2026. De rechtbank betreft wel de door werknemer gestelde pensioenschade bij de berekening van de billijke vergoeding. Ook deze schade, waartegen werkgeefster geen inhoudelijk verweer heeft gevoerd, is immers het gevolg van het ernstig verwijtbaar handelen van werkgeefster. Uit de door werknemer overgelegde berekening van de pensioenschade van € 103.933 volgt dat deze schade is berekend vanaf de einddatum van de arbeidsovereenkomst tot aan de pensioendatum (1 januari 2033). De rechtbank gaat er echter in de gegeven omstandigheden van uit dat werknemer in elk geval na afloop van de hiervoor genoemde periode van anderhalf jaar weer in staat moet worden geacht een andere baan te hebben gevonden en daarbij weer pensioen op te bouwen. Gelet daarop ziet de rechtbank aanleiding de gestelde pensioenschade in redelijkheid te matigen tot een bedrag van € 20.000.

Omdat de arbeidsovereenkomst door deze opzegging geëindigd is, is hier sprake van de in artikel 7:653 lid 4 BW bedoelde situatie dat het eindigen van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van werkgeefster. Op grond van dat artikellid kan werkgeefster daarom aan het concurrentiebeding geen rechten meer ontlenen. Werkgeefster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12637

Zaaknummer: 702871 HA RK 25-656

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: J.C. Brökling en mr. B. Leeuwestein

Wetsartikelen: 7:669 BW en 7:682 lid 3 B

RECHTSPRAAK

Geen schadevergoeding na eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst

In dit geding komen 87 (oud-)werknemers op tegen wijziging van de eindloonregeling naar een premieregeling. Bij die wijziging is compensatie toegekend. Eisers vinden de compensatie onvoldoende. De rechtbank oordeelt dat de werkgever een voldoende zwaarwichtig belang had voor de wijziging en dat de compensatie, mede gezien een hierover bindend advies van een externe commissie, voldoende is te achten.

In deze zaak vordert een groep van 87 (voormalige) werknemers van hun werkgeefster (hierna: Fluor) een (aanvullende) compensatie voor de nadelige gevolgen van een wijziging in de pensioenregeling. De werknemers stellen zich op het standpunt dat de werkgeefster de pensioenregeling niet rechtsgeldig heeft gewijzigd door de wijziging door te voeren zonder hun voorafgaande instemming, zonder transparante en duidelijke communicatie en zonder aanbieding van adequate compensatie. Fluor betwist de vorderingen. Zij voert aan dat werknemers niet hebben gesteld of aangetoond dat de met de OR overeengekomen wijziging van de pensioenregeling met compensatie niet rechtsgeldig heeft plaatsgevonden en dat de compensatie die Fluor heeft gegeven kennelijk onredelijk is. Werknemers hebben ook geen andere rechtsgronden aangevoerd op grond waarvan de bestaande compensatieregeling moet worden vervangen door de door werknemers voorgestelde compensatie. De invoering van de nieuwe pensioenregeling per 1 januari 2022 was noodzakelijk, het wijzigingstraject is prudent, zorgvuldig en transparant uitgevoerd en werknemers worden door de met de OR overeengekomen compensatieregeling aantoonbaar en op objectieve wijze volledig gecompenseerd voor de in redelijkheid voorzienbare nadelige gevolgen van de wijziging.

De kantonrechter wijst de vordering van de werknemers af. Eisers maken Fluor het verwijt dat zij heeft nagelaten eerst een minder vergaand alternatief te zoeken dat beter bij het karakter van de eindloonregeling aansluit. Fluor heeft echter toegelicht waarom in samenspraak met de OR is gekozen voor de overstap naar een beschikbare premieregeling. Dat houdt verband met

de Wet toekomst pensioenen (Wtp), die aanvankelijk al per 1 januari 2022 van kracht zou zijn, op grond waarvan alle werkgevers uiterlijk op 1 januari 2027 een beschikbare premiereregeling moeten hebben. Fluor en de OR wilden voorkomen dat in korte tijd twee keer een voor alle betrokken partijen ingrijpend, tijdrovend en kostbaar wijzigingstraject zou moeten worden doorlopen. Zij hebben daarom gekozen voor een pensioenregeling die al ‘Wtp-proof’ is, hetgeen de kantonrechter geen onbegrijpelijke keuze vindt. In het licht daarvan hebben eisers onvoldoende concreet gemaakt dat er andere, minder ingrijpende alternatieven voorhanden waren waarvoor Fluor redelijkerwijs had moeten kiezen.

De kantonrechter oordeelt dat Fluor de pensioenregeling wegens zwaarwichtige belangen (eenzijdig) mocht wijzigen en dat onvoldoende is gebleken dat de door de werkgever toegepaste compensatieregeling onredelijk/te laag is. Tussen partijen is niet in geschil dat de pensioenwijziging zonder instemming van werknemers is doorgevoerd. Dat betekent niet dat de wijziging (enkel) daardoor niet rechtsgeldig is. Een werkgever kan arbeidsvoorwaarden onder omstandigheden eenzijdig wijzigen, met een beroep op een eenzijdig wijzigingsbeding dan wel op grond van het op artikel 7:611 BW gebaseerde *Stoof/Mammoet*-criterium. Fluor heeft (primair) een beroep gedaan op het eenzijdig wijzigingsbeding in artikel 27 van het pensioenreglement. Volgens Fluor zijn werknemers daaraan gebonden, omdat het pensioenreglement steeds met inachtneming van alle wettelijke vereisten is gewijzigd en werknemers ook zelf een beroep op dit reglement doen. Dit hebben werknemers niet weersproken, noch hebben zij hun stelling dat zij niet aan het eenzijdig wijzigingsbeding zijn gebonden nader onderbouwd. De kantonrechter gaat er daarom van uit dat werknemers aan het eenzijdig wijzigingsbeding gebonden zijn. Fluor heeft als zwaarwichtig belang bij de wijziging aangevoerd dat zij door de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst door SFPN genoodzaakt was om de pensioenregeling per 1 januari 2022 elders onder te brengen. Werknemers hebben dit niet dan wel onvoldoende gemotiveerd weersproken. De kantonrechter is van oordeel dat Fluor een zwaarwichtig belang had om de pensioenregeling te wijzigen. Doordat de eindregeling niet kon worden voortgezet, was Fluor – mede vanwege haar onderbrengplicht – genoodzaakt om per 1 januari 2022 een andere pensioenregeling in te voeren. Bij het oordeel van de kantonrechter dat Fluor een zwaarwichtig wijzigingsbelang heeft, is ook in aanmerking genomen dat de OR met de wijziging heeft ingestemd. De kantonrechter is van oordeel dat Fluor een zodanig zwaarwichtig belang heeft bij de wijziging dat het belang van werknemers dat door de wijziging zou worden geschaad daarvoor naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid moet wijken. Dat betekent dat Fluor de pensioenregeling per 1 januari 2022 mocht wijzigen in een beschikbare premiereregeling. Gelet op het voorgaande bestaat er geen grond om Fluor te veroordelen om aan werknemers een compensatie te betalen uitgaande van 2,5% inflatie en 0,75% carrièrestijging en/of de feitelijke situatie van 2022 althans op basis van de door Pensioen Partners gehanteerde uitgangspunten

of om een deskundige te benoemen om (nieuwe) uitgangspunten vast te stellen. De kantonrechter stelt vast dat eisers de toelichting van Fluor voor de keuze van de DNB-scenariosets (URM) niet, althans onvoldoende onderbouwd hebben weersproken. Meer in het bijzonder hebben zij niet overtuigend toegelicht waarom de CWM tot een realistischere inschatting en dus een redelijkere uitkomst zou moeten leiden. De kantonrechter acht daarbij van belang dat Fluor onbetwist heeft gesteld dat deze methode geen rekening houdt met de correlaties tussen rendementen, rente en inflatie terwijl die factoren elkaar in de praktijk natuurlijk wel degelijk beïnvloeden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:10428

Zaaknummer: 11384501 \ CV EXPL 24-7729

Rechters: R.I.V. Scherpenhuijsen Rom

Advocaten: E.P. Keuvelaar, R.J.G. Veugelers en C.A. Hoekstra

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:613 BW en 27 Pensioenreglement

RECHTSPRAAK

Pensioenvorderingen bedrijven vader en zoon over en weer afgewezen

Geschil over een kwestie tussen de bedrijven van vader en zoon. Het bedrijf van de zoon heeft een managementovereenkomst met het bedrijf waarvan vader meerderheidsaandeelhouder is. De zoon wil (achterstallige) managementfee en extra vergoedingen, waaronder pensioen. Vader wil dat zoon deel van reeds betaalde extra vergoeding terugbetaalt. De rechtbank wijst alle eisen over en weer af.

Junior is bestuurder en enig aandeelhouder van eiseres. Senior is bestuurder en enig aandeelhouder van [naam bedrijf], welke vennootschap meerderheidsaandeelhouder is van gedaagde. Eiseres eist dat gedaagde € 980.359,83 aan haar betaalt met rente en kosten. Gedaagde eist dat eiseres € 102.300, te vermeerderen met omzetbelasting en rente, aan haar betaalt. Alle eisen worden over en weer afgewezen.

Senior (indirect), junior en zijn zus zijn aandeelhouders van gedaagde. Junior was van 1991 tot 2013 in loondienst bij gedaagde. Per 1 januari 2014 is junior uit dienst gegaan bij gedaagde en gestart bij/als eiseres. Vanaf die datum gold tussen gedaagde en eiseres een managementovereenkomst op grond waarvan gedaagde iedere maand een managementvergoeding aan eiseres was verschuldigd. Op 24 maart 2024 heeft junior aan senior medegedeeld dat hij wilde stoppen met zijn werkzaamheden bij gedaagde. Op 28 augustus heeft eiseres de managementovereenkomst opgezegd met einddatum 1 maart 2025. Gedaagde heeft de managementovereenkomst tijdens die opzegtermijn opgezegd op 16 september 2024 met ingang van 1 oktober 2024.

Gedaagde heeft de managementovereenkomst tijdens de opzegtermijn tegen een eerdere einddatum kunnen opzeggen, omdat eiseres haar verplichtingen daaruit niet is nagekomen, ook niet na een aanmaning. Daarom hoefde gedaagde vanaf 1 oktober 2024 geen managementvergoeding meer te betalen aan eiseres en wordt dit deel van de eis van eiseres afgewezen. Hierna wordt dit uitgelegd. Daarbij worden de feiten behandeld en blijven de

verstoorde familieverhoudingen buiten beschouwing, omdat die – hoewel ze als rode draad door het dossier lopen en natuurlijk grote invloed hebben op junior en senior – juridisch niet relevant zijn.

Gedaagde heeft op 11 september 2024 een brief aan eiseres gestuurd. Daarin benoemt gedaagde onder andere dat eiseres zonder toestemming van gedaagde domeinnamen heeft verhuisd naar eiseres. Eiseres betwist dit niet. Junior licht toe dat hij dit heeft gedaan, omdat hij de domeinnamen bij gedaagde wilde opschonen voor zijn vertrek. Niet duidelijk is echter waarom het daarvoor nodig was om de domeinnamen over te zetten op eiseres. Hoe dat ook zit, gedaagde geeft eiseres in die brief de kans om de domeinnamen weer terug op naam van gedaagde te zetten. Op 12 september heeft eiseres aan gedaagde laten weten dat dit is gebeurd. Volgens gedaagde stonden er echter op 4 november 2024 nog steeds twee domeinnamen op naam van eiseres. Dat erkent eiseres. Eiseres geeft op 18 november 2024 aan dat ‘er was vergeten de terugplaatsing van de twee domeinnamen ten name van gedaagde te registreren in SIDN. Dat is nu alsnog gedaan. Uw cliënt en u kunnen dat controleren op de website van SIDN.’ Dat dit in november is opgelost, neemt niet weg dat er eind september aan de kant van eiseres sprake was van een tekortkoming in de nakoming van de verbintenissen uit de managementovereenkomst, ook nog veertien dagen na de aanmaning. Dat dit mogelijk – zoals eiseres aanvoert – komt doordat ‘er iets mis is gegaan bij degene die het terug zou zetten’, komt voor haar risico. Daarbij speelde dit zich af tegen de achtergrond dat junior (door zijn gedrag) voor zichzelf als concurrent van gedaagde leek te willen beginnen, zoals hierna toegelicht. In deze situatie heeft senior de managementovereenkomst mogen opzeggen in afwijking van de overeengekomen opzegtermijn.

Junior heeft zelf de indruk gewekt dat hij een concurrent van gedaagde wilde worden. Weliswaar zegt hij nu dat hij dit nooit daadwerkelijk is geworden en dat hij ook nooit die bedoeling heeft gehad, maar gedaagde heeft dit wel zo mogen begrijpen. Junior erkent dat hij heeft gezegd dat hij ‘een container zou importeren omdat hij zijn gezin moest onderhouden’. Junior vindt dat hij mag zeggen wat hij wil, als hij het maar niet doet. Dat klopt niet. Gedaagde hoefde niet af te wachten tot haar daadwerkelijk concurrentie werd aangedaan als zij hiervoor wel gerechtvaardigde vrees mocht hebben, zoals hier het geval was. De opmerking van junior wordt namelijk ondersteund door schriftelijke verklaringen van de zus van junior en een medewerker van gedaagde. Zij verklaren allebei dat junior tegen hen heeft gezegd dat hij voor zichzelf wilde beginnen, en (zus) ook dat dat in dezelfde branche als gedaagde/eiseres zou zijn.

Daarbij komt dat junior op 26 augustus 2024 een afspraak heeft gemaakt met een leverancier in Italië om die op 18 en 19 september te bezoeken. Dit heeft hij ook daadwerkelijk gedaan, dus nadat hem ontslag was aangezegd tegen het einde van die maand. In het licht van het

voorgaande en gelet op het moment van het bezoek (nadat gedaagde de managementovereenkomst had opgezegd), kon dat het vermoeden van gedaagde dat junior daar niet (alleen) was ten behoeve van gedaagde ondersteunen. Junior erkent overigens dat het klopt wat er nu op zijn LinkedIn pagina staat, namelijk dat hij op dit moment – inmiddels – wel werkzaam is in dezelfde branche als gedaagde en eiseres.

De vordering om gedaagde te veroordelen om deze extra vergoeding te betalen wordt afgewezen. Eiseres stelt namelijk dat de afspraak om dit bedrag te betalen bestaat (in een fictieve arbeidsovereenkomst) tussen gedaagde en de vrouw van junior. Voor zover vastgesteld zou worden dat er een betalingsverplichting van gedaagde aan de vrouw van junior bestaat, kan eiseres daarvan geen betaling in deze procedure eisen.

Eiseres heeft niet voldoende onderbouwd dat er een afspraak geldt tussen gedaagde en haar op grond waarvan gedaagde dit bedrag aan pensioen voor junior aan eiseres moet betalen. Eiseres brengt stukken in het geding waaruit pensioenafspraken blijken die tussen gedaagde en junior zijn gemaakt in de periode dat junior bij gedaagde in dienst was. Die afspraken geven geen rechtsgrond voor het betalen van pensioen door gedaagde aan eiseres. Uit niets blijkt dat die afspraken (zijn blijven) bestaan met als wederpartij eiseres in plaats van junior. In de periode dat junior bij gedaagde in dienst was als werknemer (tot 1 januari 2014), heeft gedaagde pensioen voor hem opgebouwd. Dit deel van het pensioen van junior is afgekocht en op 28 december 2017 door gedaagde aan hem (privé) betaald. Dat betekent dat eiseres ook op basis van het addendum van 15 december 2014⁶ (nog los van de vraag tussen welke partijen deze afspraken gelden) geen aanspraak (meer) kan maken op betaling van pensioengeld door gedaagde.

Volgens eiseres is er tussen junior en senior in december 2023 een afspraak gemaakt dat gedaagde een aanvullend bedrag van € 200.000 aan eiseres betaalt voor pensioen van junior. Gedaagde betwist dit voor zover het een hoger bedrag dan € 150.000 betreft. Op de lijst van te bespreken punten staat weliswaar: 'Aanvulling pensioen: € 200.000 (=deel saldo gedaagde rekening) naar eiseres. Middels aandelenoverdracht kan het belastingvrij doorgeschoven worden.', maar deze lijst is opgesteld door junior vóór het betreffende gesprek. Dit betekent dus niet dat er tijdens het gesprek een afspraak met deze inhoud tussen partijen is gemaakt.

Er zijn vervolgens twee lijsten die 'Af te handelen financiën' heten. Op beide lijsten staat ten aanzien van de managementvergoeding voor pensioenaanvulling alleen de post van – ongeveer – € 150.000 (inclusief btw). Die is op 20 december 2023 in drie delen door gedaagde aan eiseres betaald. De lijsten onderbouwen geen afspraak voor een aanvullend bedrag van € 76.000. Door het sturen door eiseres van de factuur van 1 december 2024 voor dit bedrag is ook geen betalingsverplichting voor gedaagde ontstaan.

Eiseres eist dat gedaagde deze managementfees aan haar betaalt, maar stelt daarvoor geen grondslag anders dan dat het 'redelijk en billijk zou zijn dat junior voor zijn enorme inspanningen voor gedaagde wordt beloond'. Ten eerste geldt ook hier dat junior geen procespartij is, maar eiseres. Eiseres kan niet met succes betaling eisen van bedragen waar junior in privé (mogelijk) recht op heeft. Bovendien maakt het enkele feit dat er aan senior managementfees zijn uitbetaald niet dat junior daar ook recht op heeft. Junior heeft eerst in loondienst gewerkt en niet gesteld of gebleken is dat gedaagde toen niet aan al haar verplichtingen voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst heeft voldaan. In deze procedure is beoordeeld of gedaagde aan alle verplichtingen uit de managementovereenkomst ten opzichte van eiseres heeft voldaan. Dat is zo. De hoogte van de managementfee is daarbij regelmatig aanzienlijk verhoogd en uit de stukken blijkt ook dat gedaagde jarenlang meer en hogere bedragen aan eiseres heeft betaald dan waartoe zij op basis van de managementovereenkomst verplicht was. Tegen deze achtergrond brengen de redelijkheid en billijkheid niet zonder meer mee dat junior/eiseres recht heeft op meer managementfees dan overeengekomen/uitbetaald. Gelet op dit oordeel is het niet nodig dat eiseres nog in de gelegenheid wordt gesteld om te reageren op de berekeningen van gedaagde hierover.

Gedaagde doet een beroep op onverschuldigde betaling van een deel van deze factuur, te weten € 102.300. Volgens gedaagde past dit deel van de betaling namelijk niet binnen de afspraken die tussen de partijen gelden over verhogingen van de managementfees. Eiseres betwist niet dat het betaalde bedrag hoger is dan waarop recht bestond op basis van de managementovereenkomst. Eiseres wijst er echter op dat het vaker gebeurde dat er nadere afspraken werden gemaakt over hogere bedragen en dat die ook (verschuldigd) zijn betaald. gedaagde betwist dit niet en dit blijkt ook uit de stellingen van partijen in de stukken. Het enkele feit dat de betaling van 20 december 2023 niet past binnen de vaste afspraken tussen de partijen over de hoogte van extra vergoedingen, betekent dan ook niet dat die onverschuldigd is betaald.

Aan de betaling van 20 december 2023 lag een aanvullende afspraak tussen partijen ten grondslag. gedaagde wil van die afspraak af en voert aan dat die afspraak is gemaakt onder dwang; dat gedaagde is 'teruggefloten' door de meerderheid van haar aandeelhouders.

Voor het bestaan van dwang heeft gedaagde geen feiten gesteld. Dat gedaagde vreesde dat junior weg zou gaan of zou stoppen als zij dit bedrag niet zou betalen, is niet aan te merken als dwang of bedreiging. Daarom heeft het geen gevolgen voor het bestaan van de afspraak.

De afspraak is gemaakt door junior (namens eiseres) en senior (namens gedaagde). Senior heeft zelf (indirect) de meerderheid van de aandelen in gedaagde, zodat hij kan bepalen wat de aandeelhoudersvergadering van gedaagde besluit. Gedaagde stelt dat haar jaarstukken

moeten worden goedgekeurd door de algemene vergadering van aandeelhouders en dat de afspraak over de betaling van 20 december 2023 niet is goedgekeurd. Dat zou betekenen dat senior een afspraak die hij zelf namens gedaagde heeft gemaakt met junior (eiseres), als grootaandeelhouder van gedaagde kan afkeuren en daarmee teniet kan doen. Een beroep op het ontbreken van toestemming van de meerderheid van de aandeelhoudersvergadering is in deze omstandigheden in strijd met de redelijkheid en billijkheid dan wel misbruik van recht, zodat het niet slaagt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11879

Zaaknummer: 695408 / HA ZA 25-199

Rechters: W.P.M. Jurgens

Advocaten: J.M.C. Wessels en A.H.F. Kluwen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder moet ondanks afspraak nabestaandenpensioen terugbetalen aan zoon

In verband met het overlijden van zijn stiefvader heeft eiser recht op een nabestaandenpensioen. Het pensioen is op de bankrekening van gedaagde gestort, de moeder van eiser. De Belastingdienst heeft het pensioen aangemerkt als inkomen van eiser en hem een aanslag inkomstenbelasting opgelegd. Ook moet hij toeslag terugbetalen. Eiser wil dat zijn moeder het pensioen aan hem terugbetaalt. Hij beperkt zijn vordering tot het bedrag dat hij aan de Belastingdienst moet terugbetalen. Zijn moeder stelt dat met eiser is afgesproken dat het pensioen aan haar werd uitgekeerd als bijdrage in de huishoudkosten. De kantonrechter oordeelt dat de zoon heeft gedwaald en veroordeelt moeder om het pensioen aan haar zoon terug te betalen tot het bedrag dat eiser aan de Belastingdienst moet betalen.

In 2016 is de stiefvader van eiser, [A], overleden. De pensioenregeling van de stiefvader voorziet in een nabestaandenpensioen die toekomt aan stiefkinderen, waaronder dus eiser. In de periode dat eiser minderjarig was, werd het nabestaandenpensioen uitbetaald op de bankrekening van gedaagde, de moeder van eiser. In 2021 is eiser 18 jaar oud geworden. Voor die datum heeft hij een brief ontvangen van het pensioenfonds ABP. Bij die brief zat een wijzigingsformulier. Op dat formulier heeft eiser ingevuld dat het nabestaandenpensioen ook na zijn 18e verjaardag overgemaakt moet worden op de bankrekening van gedaagde. Het formulier is vervolgens teruggestuurd naar het ABP.

Over de jaren 2020 tot en met 2023 heeft eiser van de Belastingdienst aanslagen inkomstenbelasting ontvangen. Daarin staat dat hij in totaal nog € 5.440 aan inkomstenbelasting moet betalen. Over de jaren 2022 en 2023 moet hij € 791 aan zorgtoeslag terugbetalen. Volgens eiser komt dit doordat de Belastingdienst het nabestaandenpensioen bij zijn inkomen optelt, hoewel het op de bankrekening van gedaagde wordt uitbetaald. In april

2023 is hij dit te weten gekomen. Vanaf september 2023 ontvangt hij het nabestaandenpensioen op zijn eigen bankrekening.

In deze zaak vordert eiser het nabestaandenpensioen dat door gedaagde is ontvangen terug, beperkt tot het bedrag dat hij aan de Belastingdienst moet betalen, namelijk € 6.231. Aan deze vordering legt eiser primair ongerechtvaardigde verrijking als bedoeld in artikel 6:212 van het Burgerlijk Wetboek (BW) ten grondslag.

Gedaagde heeft niet betwist dat het nabestaandenpensioen in ieder geval vanaf april 2021 aan eiser toekomt. Het nabestaandenpensioen is echter op de bankrekening van gedaagde uitbetaald en door haar gehouden. Daarmee staat vast dat gedaagde ten koste van eiser is verrijkt.

De kantonrechter is het met gedaagde eens dat deze verrijking niet ongerechtvaardigd is. Tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat eiser en gedaagde samen hebben gesproken over het wijzigingsformulier van het ABP en wat daarop in te vullen. Eiser heeft op vragen van de kantonrechter verklaard dat hij het formulier heeft ondertekend, dat hij wist dat de uitkering daardoor niet naar hem maar naar zijn moeder ging en dat het was bedoeld als bijdrage in de kosten van de huishouding. Hiermee is (stilzwijgend) een overeenkomst tussen eiser en gedaagde tot stand gekomen op grond waarvan eiser via het nabestaandenpensioen bijdraagt in de kosten van de huishouding. De verrijking van gedaagde vindt haar rechtvaardiging in die overeenkomst.

De conclusie is dat het beroep van eiser op ongerechtvaardigde verrijking niet slaagt.

Wil het beroep op dwaling slagen, dan moet er ten eerste sprake zijn van een onjuiste voorstelling van zaken (een dwaling) bij eiser bij het aangaan van de overeenkomst. Die bestond er volgens eiser uit dat hij niet wist dat het nabestaandenpensioen – ondanks dat het niet op zijn rekening werd gestort – door de Belastingdienst zou worden aangemerkt als zijn inkomen en hij daarover inkomstenbelasting zou moeten betalen, en dit gevolgen zou hebben voor zijn recht op toeslagen. De kantonrechter vindt dit aannemelijk. Als eiser dit had geweten, dan had hij niet, of in ieder geval niet op deze manier, hebben bijgedragen aan het huishouden.

Gedaagde heeft aangevoerd dat eiser onvoldoende heeft onderbouwd waarom de fiscale gevolgen voor hem niet kenbaar of voorzienbaar waren bij het ondertekenen van het formulier van het ABP. Het gaat er bij deze vraag echter niet om of de werkelijke stand zaken voor eiser kenbaar of voorzienbaar was, maar of de feitelijk bij hem levende voorstelling van zaken onjuist was. Dit heeft gedaagde niet, of in ieder geval niet gemotiveerd, betwist. Daarmee staat vast dat er bij eiser bij het aangaan van de overeenkomst een onjuiste voorstelling van zaken

bestond.

Gedaagde heeft ook gesteld dat de belastingaanslagen niet inherent zijn verbonden aan de inhoud van de overeenkomst tussen gedaagde en eiser, maar aan de (onjuiste) wijze van aangifte door eiser. Het is de kantonrechter niet duidelijk wat gedaagde hiermee bedoelt te stellen of te betwisten. Voor zover zij hiermee stelt dat eiser geen belasting zou hoeven te betalen over het nabestaandenpensioen als hij de aangifte correct had gedaan, zodat er geen sprake kan zijn van een onjuiste voorstelling van zaken, dan geldt dat zij dit niet heeft onderbouwd. Niet is onderbouwd wat eiser verkeerd heeft gedaan, en waarom hij bij een correcte aangifte geen inkomstenbelasting over het nabestaandenpensioen zou hoeven te betalen. Aan deze stelling gaat de kantonrechter daarom voorbij.

Als tweede vereiste geldt dat eiser de overeenkomst bij een juiste voorstelling van zaken niet of niet onder dezelfde voorwaarden zou zijn aangegaan (causaal verband). Eiser heeft gesteld dat als hij had geweten dat de Belastingdienst inkomstenbelasting zou heffen over het nabestaandenpensioen dat niet aan hem werd uitbetaald, hij er niet voor had gekozen om het pensioen op de bankrekening van zijn moeder uit te laten betalen. Gedaagde heeft dit niet betwist. Wel stelt zij dat het de eigen en bewuste keuze van eiser is geweest om het pensioen uit te laten betalen op de bankrekening van gedaagde. Maar daarmee miskent zij dat er bij eiser een onjuiste voorstelling van zaken bestond op het moment dat hij die keuze maakte. Het causale verband tussen die onjuiste voorstelling van zaken van eiser en de afspraak met gedaagde om de uitkering op haar bankrekening te laten uitbetalen, heeft gedaagde met deze stelling niet betwist. Dat de dwaling pas jaren later aan het licht is gekomen, zoals gedaagde stelt, doet aan het causale verband niet af. Daarmee staat vast dat eiser de overeenkomst bij een juiste voorstelling van zaken niet zou zijn aangegaan.

Tot slot moet er sprake zijn van een van de drie dwalingsgronden uit sub a, b of c. Eiser stelt dat gedaagde wist dat de Belastingdienst het nabestaandenpensioen als zijn inkomen zou aanmerken, hoewel het op haar bankrekening werd overgemaakt, en dat zij hem daarover had moeten inlichten. Eiser doet daarmee een beroep op de dwalingsgrond van sub b. Voor een geslaagd beroep op deze grond moest vaststaan dat gedaagde in verband met dat wat zij over de dwaling van eiser wist of behoorde te weten, hem daarover had moeten inlichten (mededelingsplicht). gedaagde betwist dat op haar een mededelingsplicht rustte.

Er geldt een aantal vereisten om een mededelingsplicht van gedaagde aan te nemen. Ten eerste moet in beginsel vaststaan dat gedaagde bij het sluiten van de overeenkomst de juiste stand van zaken kende en dus wist dat de Belastingdienst het nabestaandenpensioen als inkomen van eiser zou aanmerken en daarover inkomstenbelasting zou heffen. Gedaagde heeft dit gemotiveerd betwist, zodat dit niet vaststaat. In uitzonderingsgevallen kan ook een

mededelingsplicht bestaan als de wederpartij (gedaagde) de juiste stand van zaken *behoorde te kennen*. Dit is namelijk het geval als gedaagde zelf, met het oog op de belangen van haar zoon, een onderzoek had moeten instellen. De kantonrechter vindt dat dit geval zich hier voordoet. Gedaagde stelt dat het algemeen bekend is dat inkomen uit pensioen fiscaal wordt behandeld als belastbaar inkomen. Zij verwijt haar zoon dat hij eenvoudig een onderzoek had kunnen en moeten doen naar de fiscale gevolgen van zijn besluit om het nabestaandenpensioen op haar bankrekening te laten overmaken. De kantonrechter vindt dat dit ook voor gedaagde geldt, gelet op de belangen van haar destijds minderjarige zoon in de aanloop naar zijn achttiende verjaardag. Zij had bijvoorbeeld de Belastingdienst kunnen bellen. Daarom behoorde zij de fiscale gevolgen te kennen. Dat eiser zelf ook geen onderzoek heeft gedaan, betekent niet dat de dwaling voor zijn rekening komt. Vaste rechtspraak is namelijk dat de mededelingsplicht voor de onderzoeksplicht gaat.

Als tweede vereiste voor het aannemen van een mededelingsplicht geldt dat gedaagde begreep of moest begrijpen dat de bij eiser levende (onjuiste) voorstelling van zaken voor hem doorslaggevend was om de overeenkomst aan te gaan (het kenbaarheidsvereiste). Ook hieraan is voldaan. Ervan uitgaande dat gedaagde de fiscale gevolgen behoorde te kennen, moest zij ook begrijpen dat eiser de overeenkomst niet zou zijn aangegaan als hij van deze fiscale gevolgen op de hoogte was. Daarmee is ook aan het derde vereiste voldaan: gedaagde moest er rekening mee houden dat eiser de juiste stand van zaken niet kende.

Tot slot vindt de rechtbank dat van gedaagde, die bekend behoorde te zijn met de fiscale gevolgen van het besluit van eiser, verlangd mocht worden dat zij eiser daarop uitdrukkelijk zou wijzen. Gedaagde heeft dit niet gedaan. Daarmee heeft zij haar mededelingsplicht geschonden.

Gedaagde heeft aangevoerd dat het beroep op dwaling niet slaagt, omdat de dwaling voor rekening van eiser behoort te blijven zoals bedoeld in artikel 6:228 lid 2 BW. Zij stelt dat eiser eenvoudig onderzoek had kunnen en moeten doen naar de fiscale gevolgen van zijn besluit om het nabestaandenpensioen op de bankrekening van gedaagde te laten overmaken.

Zoals hiervoor al is overwogen gaat dit verweer niet op, omdat naar vaste rechtspraak de mededelingsplicht (van gedaagde) voor de onderzoeksplicht (van eiser) gaat.

De conclusie is dat het beroep van eiser op dwaling slaagt. Eiser heeft in de Akte eiswijziging/pleitnota onder punt 3 verzocht om de overeenkomst te vernietigen. De kantonrechter begrijpt hieruit dat hij zijn eis heeft vermeerderd in die zin dat hij vernietiging van de overeenkomst vordert. De kantonrechter zal deze vordering toewijzen.

De vernietiging heeft tot gevolg dat de overeenkomst achteraf gezien steeds nietig is geweest.

Dit betekent dat eiser het nabestaandenpensioen (via het ABP) onverschuldigd aan gedaagde heeft betaald (art. 6:203 BW) en hij gerechtigd is om dit terug te vorderen.

eiser beperkt zijn vordering tot het bedrag dat hij moet betalen aan de Belastingdienst, te weten € 6.231. Omdat het nabestaandenpensioen dat eiser sinds het aangaan van de overeenkomst (omstreeks 2021) aan gedaagde heeft betaald een groter bedrag betreft, zal de kantonrechter deze vordering toewijzen. Eiser heeft tijdens de mondeling behandeling verklaard dat hij het restant van het aan gedaagde uitgekeerde nabestaandenpensioen niet terug zal vorderen. Gedaagde mag het restant dus houden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5268

Zaaknummer: 11527625

Rechters: B.G.W.P. Heijne

Advocaten: A.J.M. Knoef en T.A. Bouman

Wetsartikelen: 6:212 BW en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot aanmelding terugwerkende kracht bij Nederlandse pensioenuitvoerder afgewezen

Geschil tussen werkgever en werknemer over pensioenovereenkomst. Afgesproken is dat een pensioenvoorziening zou worden getroffen. Omdat werknemer in Frankrijk woont, is voor hem een pensioenregeling in Frankrijk getroffen. Werknemer eist in kort geding aanmelding met terugwerkende kracht bij Nationale Nederlanden. De voorzieningenrechter wijst de vordering van werknemer tot retroactieve aanmelding bij NN af. De kantonrechter vindt het voorshands onvoldoende aannemelijk dat werknemer en werkgever zijn overeengekomen dat werknemer zal deelnemen aan de pensioenregeling bij NN. Uit correspondentie en feitelijke uitvoering blijken aanwijzingen dat partijen zijn overeengekomen dat voor werknemer pensioen in Frankrijk (zijn woonland) is georganiseerd.

Werknemer was via bedrijf X een van de vijf aandeelhouders van onderneming A. In 2021 zijn de aandelen in onderneming A overgedragen aan werkgever. In dat kader zijn werkgever en werknemer overeengekomen dat werknemer bij werkgever in dienst zou treden en dat voor hem een pensioenvoorziening zou worden getroffen. Werkgever biedt zijn werknemers in Nederland een pensioenregeling aan bij Nationale Nederlanden (NN). Omdat werknemer in Frankrijk woont, heeft werkgever voor hem een pensioenregeling in Frankrijk georganiseerd en daar premies voor afgedragen. In de aanloop naar het tekenen van de arbeidsovereenkomst vond uitgebreide e-mailcorrespondentie plaats. Op 13 september 2021 stuurde werkgever een eerste concept van de arbeidsovereenkomst en schreef daarbij dat zowel de basis- als aanvullende pensioenbijdragen zijn opgenomen in het Franse sociale stelsel, wat betekent dat er geen deelname aan de Nederlandse pensioenregeling zal zijn. Een dag later, op 14 september 2021, bevestigde werkgever nogmaals dat geen sprake zou zijn van deelname aan het Nederlandse pensioenreglement. Werknemer reageerde op 16 september 2021 met de mededeling dat het voorstel wat hem betreft 'prima' was. Vervolgens is op 30 september 2021

gesproken over het opnemen van een afstandsclausule (waiver) in de arbeidsovereenkomst. Werknemer wilde die clausule niet tekenen en gaf aan eerst te willen zien of de pensioenopbouw vergelijkbaar was met zijn huidige opbouw. Werkgever ging akkoord met het schrappen van de clausule bij ondertekening en herhaalde diezelfde dag, met verwijzing naar de eerdere e-mail van 13 september 2021, dat werknemer geen deelneming heeft aan de Nederlandse pensioenregeling. Werknemer maakte daartegen geen bezwaar en vroeg slechts om bevestiging dat in Frankrijk aanvullend pensioen wordt opgebouwd (bij URSSAF) en dat dit gelijkwaardig is aan de Nederlandse pensioenopbouw. Na indiensttreding is de Franse regeling uitgevoerd en heeft werkgever daarover premies afgedragen. In januari en februari 2022 ontving werknemer, op zijn verzoek, informatie over de Franse regeling. Ook toen refereerde hij niet aan deelname aan NN. In dit kort geding vordert werknemer dat de kantonrechter werkgever veroordeelt om hem met terugwerkende kracht als deelnemer aan te melden bij NN en de bijbehorende premies te voldoen. Volgens werknemer is afgesproken dat hij zou deelnemen aan de NN-regeling en dient werkgever die afspraak na te komen. Werkgever betwist dat en stelt dat partijen juist zijn overeengekomen dat werknemer in Frankrijk pensioen opbouwt, aansluitend bij zijn woonland.

De kantonrechter acht voorshands onvoldoende aannemelijk dat partijen zijn overeengekomen dat werknemer zou deelnemen aan de NN-regeling. Weliswaar is in de arbeidsovereenkomst het Handboek van werkgever van toepassing verklaard, waarin staat dat werkgever zijn medewerkers een pensioenregeling aanbiedt, maar nergens is vastgelegd dat het noodzakelijkerwijs de NN-regeling betreft voor alle medewerkers, laat staan voor een medewerker die in het buitenland woont. Cruciaal is bovendien de e-mailcorrespondentie bij de totstandkoming van de arbeidsovereenkomst. Werkgever heeft op 13 en 14 september 2021 expliciet en herhaaldelijk meegedeeld dat deelname aan de Nederlandse pensioenregeling niet aan de orde is en dat voor werknemer in Frankrijk pensioen zou worden opgebouwd. Werknemer heeft op 16 september 2021 het voorstel als 'prima' bestempeld zonder enig voorbehoud op het punt van pensioen. Naar het voorlopig oordeel hoefde werkgever uit die reactie niet af te leiden dat werknemer het slechts eens was met het salarisvoorstel en niet met het pensioenonderdeel. Er zijn in die mail geen aanwijzingen dat werknemer zich verzette tegen het ontbreken van NN-deelname. De latere discussie over de afstandsclausule doet daaraan niet af. Dat werknemer die clausule niet wilde tekenen, betekent niet dat partijen daarmee (toch) deelname aan NN zijn overeengekomen. Werkgever heeft deelname aan NN immers nimmer aangeboden, zodat werknemer die ook niet heeft kunnen aanvaarden. Integendeel, op 30 september 2021 heeft werkgever uitdrukkelijk bevestigd dat werknemer geen deelneming heeft aan de Nederlandse pensioenregeling. Werknemer heeft daarop niet geprotesteerd, maar enkel verzocht om bevestiging van de aanvullende Franse pensioenopbouw en de gelijkwaardigheid aan de Nederlandse opbouw. Vervolgens is de

overeenkomst uitgevoerd conform de Franse pensioenopbouw: premies zijn in Frankrijk afgedragen en werknemer heeft informatie over die regeling ontvangen zonder NN-deelname aan de orde te stellen. De vordering van werknemer om werkgever te veroordelen tot retroactieve aanmelding bij NN en premieafdracht wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12556

Zaaknummer: 11791648 VV EXPL 25-413

Rechters: A.M. van Kalmthout

Advocaten: P.A.L. de Jong en R.P. Gasseling

Wetsartikelen: Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Na overlijden uitgekeerd bijzonder partnerpensioen blijft buiten nalatenschap

Geschil over de vraag aan wie een na het overlijden uitgekeerd bijzonder partnerpensioen toekomt. Het pensioenfonds heeft het toegekend aan de stiefzoon en zijn zussen. De stiefzoon meent dat hij als enig erfgenaam de gehele uitkering dient te ontvangen. De rechtbank oordeelt dat pensioenrechten en pensioenaanspraken hoogstpersoonlijke rechten zijn die in beginsel niet voor overdracht of overgang vatbaar zijn. De pensioenrechten en pensioenaanspraken van wijlen de stiefmoeder van eiser zijn om die reden niet overgegaan op eiser (stiefzoon). Zijn vordering tegen het pensioenfonds wordt afgewezen.

Eiser is de stiefzoon van zijn stiefmoeder. Zijn vader en stiefmoeder zijn deelnemer geweest in het pensioenfonds en hebben beiden pensioenaanspraken opgebouwd bij het pensioenfonds. Zijn vader is op 7 februari 2020 overleden. Zijn stiefmoeder kreeg toen aanspraak op bijzonder partnerpensioen. Dit bijzonder partnerpensioen is niet tot uitkering gekomen, omdat het pensioenfonds niet de beschikking had over de adresgegevens van stiefmoeder (zij was in het buitenland woonachtig) en het stiefmoeder daarom niet kon informeren over haar recht op bijzonder partnerpensioen.

Op 7 juli 2023 is stiefmoeder overleden. Op de dag van haar overlijden was zij 67 jaar oud. De pensioenrichtleeftijd voor de opgebouwde ouderdomsaanspraken bij het pensioenfonds was op dat moment 68 jaar.

Na het overlijden van stiefmoeder heeft het pensioenfonds alsnog haar adresgegevens bemachtigd en heeft het stiefmoeder op 27 november 2023 aangeschreven. In de brief staat beschreven dat stiefmoeder aanspraak heeft op een bijzonder partnerpensioen van € 24,70 bruto per maand en dat zij er ook voor kan kiezen om deze aanspraak af te kopen.

Nadat namens eiser aan het pensioenfonds is medegedeeld dat stiefmoeder is overleden, is een aantal malen telefonisch overleg geweest tussen het pensioenfonds en de partner van eiser. In de gevoerde gesprekken is aan de partner van eiser medegedeeld dat het pensioenfonds heeft besloten om met betrekking tot het bijzonder partnerpensioen van stiefmoeder betalingen te verrichten aan eiser en zijn twee zussen.

Bij brief van 23 mei 2024 is namens de stiefzoon richting het pensioenfonds aangegeven dat hij naar Belgisch recht erfgenaam is van de overleden stiefmoeder en aldus aanspraak heeft op eventueel nog aan wijlen stiefmoeder verschuldigd pensioen. Het pensioenfonds heeft van eiser op 29 april jl. een notariële verklaring van erfrecht ontvangen. In de brief staat dat hij heeft begrepen dat het pensioenfonds voornemens is anderen dan die erfgenaam te laten delen in pensioen waarop nog aanspraak zou bestaan en wordt het pensioenfonds gesommeerd aan niemand anders dan de enige erfgenaam toe te kennen.

Het pensioenfonds heeft bij brief van 29 mei 2024 afwijzend gereageerd op de sommatie van eiser.

De rechtbank overweegt dat kernvraag in deze zaak is of eiser recht heeft op aanvullende betalingen van het pensioenfonds uit hoofde van de pensioenaanspraken en pensioenrechten die stiefmoeder had (opgebouwd) bij het pensioenfonds. Het gaat concreet over opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken en over een bijzonder partnerpensioen waar stiefmoeder recht op had.

Eiser stelt dat de aanspraken en rechten die stiefmoeder had op het pensioenfonds onderdeel uitmaken van haar nalatenschap en dat deze onder algemene titel op hem zijn overgegaan. Op grond hiervan zou hij als enig erfgenaam aanspraak kunnen maken op betaling van de volledige twee afkoopsommen die het pensioenfonds heeft uitgekeerd. Volgens eiser heeft het pensioenfonds ten onrechte een deel van de afkoopsommen betaald aan zijn zussen. Eiser stelt dat hij daarnaast ook recht heeft op betaling van eventuele pensioentermijnen waar stiefmoeder tijdens haar leven recht op had.

Deze stelling wordt betwist door het pensioenfonds, omdat een pensioenrecht of een pensioenaanspraak volgens het pensioenfonds een hoogstpersoonlijk bestemmingsgebonden vermogensrecht is. Het specifieke karakter van deze aanspraken verzet zich volgens het pensioenfonds tegen betaling aan anderen dan de gerechtigde zelf. Pensioenrechten of pensioenaanspraken maken daarom – aldus het pensioenfonds – geen onderdeel uit van de nalatenschap, zodat het pensioenfonds niet verplicht was om niet uitgekeerde termijnen en afkoopsommen aan eiser uit te betalen. Wel mocht het pensioenfonds er onverplicht voor kiezen coulancehalve bedragen uit te keren aan eiser en zijn twee zussen.

De kantonrechter oordeelt dat de door stiefmoeder opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken en haar recht op bijzonder partnerpensioen geen onderdeel uitmaken van haar nalatenschap en dat eiser uit hoofde van deze aanspraken en rechten geen vordering heeft op het pensioenfonds. De volgende overwegingen zijn hierbij van belang.

Anders dan eiser stelt, zijn de pensioenrechten en pensioenaanspraken van stiefmoeder niet krachtens algemene titel op hem overgegaan. Niet alle rechten zijn namelijk voor overdracht of overgang vatbaar. Op grond van artikel 3:83 lid 1 van het Burgerlijk Wetboek (BW) zijn vorderingsrechten bijvoorbeeld enkel overdraagbaar indien de wet of de aard van het recht zich daar niet tegen verzet.

Pensioenrechten en pensioenaanspraken zijn niet overdraagbaar en ook niet voor overgang vatbaar, omdat het hoogstpersoonlijke rechten zijn die verknocht zijn aan de persoon van de rechthebbende. Dit blijkt bijvoorbeeld uit artikel 64 van de Pensioenwet, waarin is bepaald dat pensioenrechten of pensioenaanspraken, behoudens een aantal – voor deze zaak niet relevante – uitzonderingen, niet vervreemd mogen worden. In de memorie van toelichting op de Pensioenwet heeft de wetgever toegelicht dat het vervreemden van pensioenrechten en pensioenaanspraken in beginsel niet is toegestaan, omdat dit in strijd is met het uitgangspunt dat pensioengelden te allen tijde hun bestemming moeten houden, te weten het bieden van een periodieke uitkering aan de rechthebbende(n) ter zake van ouderdom, overlijden of arbeidsongeschiktheid.

Ook uit het volgende citaat uit de memorie van toelichting blijkt dat pensioenrechten en pensioenaanspraken volgens de wetgever hoogstpersoonlijke rechten zijn: 'Evenals in de PSW het geval is, is de term pensioen uitsluitend van toepassing op uitkeringen terzake van ouderdom, overlijden of arbeidsongeschiktheid. De kring van potentiële begunstigen is bij pensioenen beperkter: het gaat alleen om de werknemer zelf, of, als er een nabestaandenpensioen is afgesproken, om de achterblijvende partner of kinderen bij vroegtijdig overlijden. Als de verzekerde voor de ingang van het ouderdomspensioen overlijdt en hij heeft geen nabestaanden, dan valt het voor hem gereserveerde geld vrij ten behoeve van de pensioenuitvoerder. Het komt niet toe aan erfgenamen.'

Ook in de jurisprudentie is bevestigd dat pensioenrechten en pensioenaanspraken hoogstpersoonlijke rechten zijn die verknocht zijn aan de persoon van de rechthebbende. De Hoge Raad heeft in de context van een faillissement bijvoorbeeld geoordeeld dat een pensioenrecht een hoogstpersoonlijk recht is dat geen onderdeel uitmaakt van het tot het faillissement behorende vermogen. In de context van de verrekening van pensioenrechten na echtscheiding heeft de Hoge Raad geoordeeld dat ter zake van pensioenrechten verknochtheid bestaat met de persoon van de rechthebbende op het pensioen en dat geen verrekening van

ouderdomspensioenaanspraken hoeft plaats te vinden ten behoeve van erfgenamen als een huwelijksgemeenschap als gevolg van de dood van één van de echtgenoten wordt ontbonden. In dit arrest heeft de Hoge Raad overwogen dat pensioenrechten zich er naar hun aard niet toelenen om toebedeeld te worden aan een ander dan degene die rechthebbende op het pensioen is.

Omdat de pensioenrechten en pensioenaanspraken van stiefmoeder niet zijn overgegaan op eiser en gesteld noch gebleken is dat eiser (of iemand anders) rechthebbende is ten aanzien van deze pensioenrechten en pensioenaanspraken, vallen de voor stiefmoeder gereserveerde pensioengelden toe aan het pensioenfonds. Het pensioenfonds mag vervolgens naar eigen inzicht beschikken over deze pensioengelden. Het heeft ervoor gekozen om op grond van zijn coulanceregeling een tweetal sommen uit te keren die het gelijkelijk heeft verdeeld over eiser en zijn zussen en dit stond hem vrij. Dit betekent dat eiser geen recht heeft op betaling van het deel dat aan zijn zussen is uitbetaald en dat hij ook geen recht heeft op eventuele niet uitgekeerde pensioentermijnen.

Eiser heeft subsidiair het standpunt ingenomen dat indien sprake zou zijn van een rechtens niet-afdwingbare verbintenis in de zin van artikel 6:3 BW, deze verbintenis door het aanbod van gedaagde is omgezet in een rechtens afdwingbare verbintenis. Eiser wordt in deze stelling niet gevolgd, omdat niet is gebleken dat er sprake is van enige verbintenis van het pensioenfonds jegens eiser, althans niet ten aanzien van de pensioenaanspraken en de pensioenrechten van stiefmoeder. Er is dus ook geen sprake van een niet-afdwingbare, natuurlijke verbintenis.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:4257

Zaaknummer: 11367532 \ CV EXPL 24-7027

Rechters: B. Veenema

Advocaten: A.J.M. van der Borst, E. Lutjens en H.L. Doorn

RECHTSPRAAK

UWV mag toeslag terugvorderen in verband met arbeidsongeschiktheidspensioen

Betrokkene vraagt bij het UWV een toeslag aan, omdat hij stelt geen andere inkomsten te hebben. De toeslag wordt hem toegekend. Later blijkt dat betrokkene een arbeidsongeschiktheidspensioen van het UWV ontving. Terecht beëindigt het UWV de toekenning van de toeslag. Ook de terugvordering is rechtmatig. Betrokkene heeft zijn inlichtingenplicht geschonden. Dat het UWV het pensioenfonds automatisch over toekenning van een WIA-uitkering informeert, betekent niet dat het pensioenfonds ook het UWV over toekenning van het arbeidsongeschiktheidspensioen informeert.

Eiser ontvangt met ingang van 12 februari 2018 een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA). Dit is een loongerelateerde WGA-uitkering. Met ingang van 12 februari 2020 is aan hem een WGA-vervolguitkering toegekend. Deze bedraagt € 457,97 bruto per maand zonder vakantiegeld. Dat is 28% van het minimumloon per maand, zijnde € 1.635,60.

Op 10 maart 2020 heeft eiser een toeslag aangevraagd. Hij heeft in het aanvraagformulier aangegeven dat hij geen andere inkomsten heeft. Bij besluit van 19 maart 2020 heeft het UWV met ingang van 12 februari 2020 aan eiser een toeslag op zijn WIA-uitkering toegekend van bruto € 34,76 per dag exclusief 8% vakantiegeld. Hierdoor ontvangt hij over de periode van 12 februari 2020 tot en met 31 maart 2020 een nabetaling van de toeslag van bruto € 1.247,54. In dit besluit is aan eiser meegedeeld dat een van zijn plichten is om wijzigingen in zijn financiële situatie, zoals een andere uitkering of inkomsten, aan het UWV door te geven. Als hij dat niet doet, krijgt hij tijdelijk minder of geen uitkering en als hij te veel uitkering ontving, dan moet hij dat bedrag terugbetalen.

Op 23 november 2022 heeft eiser aan het UWV doorgegeven dat hij met ingang van 18 oktober 2022 acht uren per week gaat werken als zelfstandige en dat hij daarmee verwacht een winst

te maken van € 5.000 per jaar. Vervolgens heeft het UWV bij besluit van 28 november 2022 aan eiser meegedeeld dat het UWV, omdat het eisers precieze inkomsten nog niet weet, de uitkering en toeslag van eiser als voorschot gaat betalen. Vanaf 1 december 2022 krijgt hij een voorschot van bruto € 1.057,51. De uitkering en toeslag worden definitief berekend als het UWV de aanslag van de inkomstenbelasting van de Belastingdienst heeft ontvangen.

Op 30 november 2023 heeft het UWV het primaire besluit genomen zoals vermeld onder 2. Na bezwaar is dit besluit gehandhaafd bij het bestreden besluit van 30 april 2024. Het UWV heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiser niet heeft vermeld dat hij vanaf 12 februari 2020 een arbeidsongeschiktheidspensioen (hierna: het pensioen) ontving van de Stichting pensioenfonds zorg welzijn pensioenbetalingen (hierna: de Stichting pensioenfonds). Als gevolg daarvan is (het voorschot op) de toeslag die eiser ontving over de periode in geding hoger dan de toeslag waar hij recht op had. Daarom wordt deze toeslag herzien en moet hij bruto € 23.212,54 aan het UWV terugbetalen. Ook komt daarom vanaf 1 december 2023 de toeslag niet tot uitbetaling. Volgens het UWV had het eiser redelijkerwijs duidelijk kunnen zijn dat hij te veel toeslag ontving. Het inkomensafhankelijke karakter van de toeslag brengt namelijk mee dat in beginsel elke toename van het inkomen leidt tot een verlaging van de aanspraak op een toeslag. Volgens het UWV is er geen dringende reden om (deels) van herziening of terugvordering af te zien.

Eiser voert aan dat hij niet de inlichtingenverplichting heeft geschonden. Eiser wist dat hij het pensioen ontving, maar hij ging ervan uit dat dit strekte tot verdere aanvulling van de WIA-uitkering en toeslag. Voor zijn arbeidsongeschiktheid ontving eiser namelijk een inkomen van netto € 3.400 per maand. Gelet daarop dacht hij dat de toeslag bedoeld was om zijn inkomen het sociaal minimum te doen overstijgen. Hij wist niet dat hij daardoor te veel aan toeslag had ontvangen. Het UWV heeft de Stichting pensioenfonds ook zelf geïnformeerd over zijn WIA-uitkering. En het UWV moet op grond van artikel 6 Toeslagenwet en de artikelen 2:4 en 2:10 Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) eerst het inkomen berekenen voordat het kan vaststellen of recht bestaat op een toeslag. Een (mogelijke) aanspraak op het pensioen had het UWV dus in het onderzoek moeten betrekken. Eiser mocht erop vertrouwen dat het UWV, in het kader van artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht (Awb) zou beschikken over de relevante gegevens om de toeslag te berekenen. Het UWV had het, vanuit het dossier, bekend moeten zijn dat de voormalig werkgever van eiser in de zorg en welzijn werkte en dat, bij toekenning van een WIA-uitkering, een arbeidsongeschiktheidspensioen wordt toegekend. Het UWV had eiser expliciet erop moeten wijzen dat dit invloed heeft op (het voorschot op) de toeslag. Bovendien was de beginsituatie van eiser de situatie dat hij een WIA-uitkering en het pensioen kreeg. Eiser realiseerde zich daarom niet dat hij de pensioeninkomsten moest melden.

De besluiten tot herziening en terugvordering zijn belastende besluiten, waarbij het aan het bestuursorgaan is om de nodige kennis over de relevante feiten en omstandigheden te vergaren. Dat betekent dat het UWV aannemelijk moet maken dat eiser in de periode in geding in strijd met zijn inlichtingenverplichting niet aan het UWV heeft gemeld dat hij het pensioen ontving wat heeft geleid tot het verlenen van een te hoog bedrag aan toeslag.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft het UWV dit aannemelijk gemaakt. Niet in geschil is dat eiser wist dat hij het pensioen ontving en dat hij dit in de periode in geding niet aan het UWV heeft gemeld. Op grond van artikel 12 Toeslagenwet is eiser verplicht om feiten en omstandigheden mee te delen waarvan het hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op (onder meer) de hoogte van de toeslag. De ontvangst van het pensioen is zo'n omstandigheid waarvan het eiser redelijkerwijs duidelijk moest zijn dat dit van invloed kon zijn op de hoogte van de toeslag. De toeslag is bedoeld om het inkomen aan te vullen tot het sociaal minimum dat geldt voor de levenssituatie van de betrokkene. Dat staat ook zo vermeld in de aanvraag voor toeslag die eiser heeft gedaan en in het besluit tot toekenning van de toeslag. Dat eiser dacht dat het bedoeld was om zijn inkomen het sociaal minimum te doen overstijgen volgt de rechtbank dan ook niet. De omstandigheid dat het UWV, geautomatiseerd, de Stichting pensioenfondsen informeert over de WIA-uitkering, betekent niet dat de communicatie ook de andere kant op werkt, in die zin dat het UWV gegevens omtrent mogelijke pensioenrechten van verzekerden van de Stichting pensioenfondsen ontvangt. Er is ook geen administratie als bedoeld in artikel 12 Toeslagenwet die bij ministeriële regeling is aangewezen als administratie waarbij de inlichtingenverplichting vervalt. Dat het UWV dus bekend had moeten zijn met het pensioen van eiser volgt de rechtbank dan ook niet. Verder heeft het UWV er in het toekenningsbesluit van de toeslag ook op gewezen dat eiser verplicht is om inkomsten door te geven aan het UWV. Het UWV heeft dus ook niet gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel van artikel 3:2 Awb en heeft terecht geoordeeld dat eiser in de periode in geding in strijd met zijn inlichtingenverplichting niet aan het UWV heeft gemeld dat hij het pensioen ontving wat heeft geleid tot het verlenen van een te hoog bedrag aan toeslag.

Op grond van artikel 11a lid 1 aanhef en onder a Toeslagenwet en artikel 3 lid 2 van de Beleidsregels schorsing, opschorting, intrekking en herziening uitkeringen 2006 (de Beleidsregels) was het UWV verplicht om (het voorschot op) de toeslag in de periode in geding te herzien. Op grond van artikel 20 lid 1 Toeslagenwet was het UWV verplicht om de ten onrechte betaalde toeslag over de periode in geding terug te vorderen. Er zijn geen dringende redenen aanwezig op grond waarvan het UWV aanleiding heeft hoeven zien (deels) van terugvordering af te zien.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8195

Zaaknummer: ARN 24/3337

Rechters: J.A. van Schagen

Wetsartikelen: 6 Toeslagenwet, 2:4 AIB , 2:10 AIB en 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Pensioen terecht in mindering gebracht op werkloosheidsuitkering

Dit geding betreft de vraag of het pensioen van betrokkene terecht op zijn WW-uitkering in mindering is gebracht. Als standaard wordt pensioen in mindering gebracht op de WW-uitkering, tenzij dat pensioen al eerder in mindering op een WW-uitkering is gebracht. Dat is volgens belanghebbende hier het geval, omdat er sprake zou zijn van nieuwe werkloosheid. De Centrale Raad oordeelt dat dat niet het geval is, maar dat sprake is van twee gelijktijdig beëindigde dienstbetrekkingen waaruit gelijktijdig recht op WW is ontstaan.

Appellant was sinds 1 januari 2002 in dienst bij bv 1 en bv 2. De arbeidsovereenkomst met beide vennootschappen werd beëindigd per 31 december 2018. Met ingang van 1 juni 2018 ontving appellant een pensioenuitkering van Pensioenfonds Metaal & Techniek. Dit pensioen vloeit volgens de toelichting van de gemachtigde van appellant ter zitting voort uit de arbeidsovereenkomst met bv 1.

Appellant heeft op 25 december 2018 een uitkering aangevraagd op grond van de Werkloosheidswet (WW). Daarbij heeft hij opgegeven dat hij voor 32 uur per week in dienst was bij bv 1 en voor acht uur bij bv 2. Verder heeft appellant opgegeven dat hij voor het dienstverband bij bv 1 gebruik heeft gemaakt van een vroegpensioen en dat hij een WW-uitkering aanvraagt voor de uren bij bv 2. Bij besluit van 21 januari 2019 heeft het UWV vastgesteld dat appellant per 1 januari 2019 voor acht uur per week beschikbaar is en voor die uren in aanmerking komt voor een WW-uitkering.

Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen het besluit van 21 januari 2019. Het UWV heeft bij beslissing op bezwaar van 29 november 2019 (bestreden besluit) het besluit van 21 januari 2019 herroepen. Het UWV heeft overwogen dat appellant werkloos is geworden op basis van arbeidsurenverlies uit beide dienstverbanden voor in totaal 32 uur per week. De inkomsten uit het pensioen worden gekort op de WW-uitkering. Deze korting heeft tot gevolg dat de WW-

uitkering niet tot uitbetaling komt.

Op grond van artikel 47 WW worden inkomsten in verband met arbeid in mindering gebracht op de WW-uitkering. Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald wat onder inkomen in verband met arbeid wordt verstaan. Dit is gebeurd in het Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB).

Op grond van artikel 3:5 lid 4 aanhef en onder a AIB wordt als inkomen in verband met arbeid beschouwd een ouderdomspensioen dat voortvloeit uit een dienstbetrekking.

Tussen partijen is niet in geschil dat het pensioen dat appellant sinds 1 juni 2018 ontvangt is aan te merken als inkomen in verband met arbeid. Het geschil spitst zich, zoals ter zitting is vastgesteld, toe op de vraag of appellant valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5 lid 8 AIB.

In artikel 3:5 lid 8 AIB is bepaald dat niet tot inkomen in verband met arbeid wordt gerekend het inkomen dat op grond van de WW reeds in aanmerking genomen is voor een uitkering op grond van de WW.

Artikel 3:5 lid 8 AIB moet zo worden gelezen dat deze uitzonderingsbepaling van toepassing is als het pensioen in aanmerking werd genomen bij een eerder WW-recht. De werkloosheid van appellant is voor beide dienstbetrekkingen ontstaan per 1 januari 2019. Op dat moment voldeed appellant aan alle voorwaarden voor het ontstaan van het recht op WW-uitkering. Er is dus geen sprake van een eerder WW-recht. Appellant heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat bij bv 1 al eerder sprake was van arbeidsurenverlies, maar daarvoor zijn geen aanknopingspunten te vinden in de dossierstukken. Omdat het pensioen niet eerder in aanmerking is genomen voor een recht op WW-uitkering voldoet appellant niet aan de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5 lid 8 AIB. Dit betekent dat de verrekening van het pensioen met de WW-uitkering in stand blijft.

Van het totale tijdsverloop heeft de behandeling van het bezwaar door het UWV negen maanden en ongeveer twee weken geduurd. Dit betekent dat de redelijke termijn in de bestuurlijke fase met (afgerond) vier maanden is overschreden. Daarmee is de redelijke termijn zowel in de bestuurlijke als in de rechterlijke fase overschreden. Voor de berekening van het bedrag aan schadevergoeding dat voor rekening komt van het UWV en de Staat wordt de methode gevolgd die is uiteengezet in het arrest van de Hoge Raad van 19 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:252. Het UWV wordt volgens die methode veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade aan appellant tot een bedrag van € 571,43 (4/7 deel van € 1.000). De Staat wordt veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade aan appellant tot een bedrag van € 428,57 (3/7 deel van € 1.000).

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-09-2025

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2025:1334

Zaaknummer: 21/428 WW

Rechters: H.G. Rottier, G.C. Boot en J.H. Ermers

Advocaten: Y. van der Linden

Wetsartikelen: 47 WW, 3:5 lid 4 aanhef en onder a AIB en 3:5 lid 8 AIB

RECHTSPRAAK

Pensioen komt in mindering op bijstand

Betrokkene ontvangt bijstand. Vanaf 2022 ontvangt hij ook een pensioen van de Sociale Verzekeringsbank Curaçao. Terecht vordert de gemeente (een deel van) de over dezelfde periode toegekende bijstand terug wegens deze inkomsten uit pensioen. Betrokkene doet ten onrechte een beroep op de vrijstelling wegens giften, omdat pensioen geen gift is (zie ook CRvB 29 juli 2025, ECLI:NL:CRVB:2025:1126).

Het gaat in deze zaak om een herziening en terugvordering van bijstand omdat appellante inkomsten heeft ontvangen uit een ouderdomspensioen. Appellante heeft daartegen aangevoerd dat het college de inkomsten op grond van het giftenbeleid vrij had moeten laten. Net als de rechtbank geeft de CRvB appellante geen gelijk.

Appellante ontvangt sinds 18 mei 2018 bijstand op grond van de Participatiewet. Op 5 september 2023 heeft appellante telefonisch meegedeeld dat zij een aanvraag heeft ingediend voor een ouderdomspensioen van de Sociale verzekeringsbank Banko di Seguro Sosial te Curaçao (pensioen). De Sociale verzekeringsbank heeft het pensioen met ingang van 1 november 2022 toegekend.

Met een besluit van 29 februari 2024, na bezwaar gehandhaafd met een besluit van 10 juli 2024 (bestreden besluit), heeft het college de bijstand van appellante herzien over de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 en over die periode gemaakte kosten van bijstand tot een bedrag van € 4.003,45 van appellante teruggevorderd. Daaraan heeft het college ten grondslag gelegd dat appellante in de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 inkomsten uit pensioen heeft ontvangen. Deze inkomsten waren nog niet in mindering gebracht op de bijstand.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, zijn de inkomsten uit pensioen geen giften als bedoeld in artikel 31 lid 2 aanhef en onder m Participatiewet. Er is geen aanleiding om deze inkomsten gelijk te stellen met giften.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2025:1447

Zaaknummer: 24/2824

Rechters: P.W. van Straalen

Wetsartikelen: 31 lid 2 onder m Participatiewet

RECHTSPRAAK

Bestuurder bv aansprakelijk voor niet voortzetting pensioenuitkering

Centraal in deze zaak staat de vraag of de bestuurder van een bv aansprakelijk is voor het feit dat de bv niet in staat is de verplichting tot het toekennen van een pensioenuitkering voort te zetten. De bv is daartoe niet in staat (mede) omdat een uitkering is verricht aan de bestuurder/aandeelhouder. Het hof oordeelt dat de bestuurder aansprakelijk is. De bestuurder wist dat de bv door de uitkering de pensioenverplichtingen niet kon nakomen. De op grond van een verstekvonnis gedane uitkering aan een samenwoonpartner van de bestuurder laat het hof buiten beschouwing want het hof kwalificeert die als schijn van onrechtmatige opzet.

Geïntimeerde heeft bij de rechtbank veroordeling van appellante gevorderd tot betaling van een schadevergoeding van € 129.332, vermeerderd met rente en kosten, omdat appellante jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld door als bestuurder en enig aandeelhouder van een besloten vennootschap te bewerkstelligen dat die vennootschap haar verplichtingen uit een pensioenovereenkomst met hem niet meer kon nakomen. De rechtbank heeft deze vorderingen toegewezen.

Partijen zijn getrouwd geweest. Tijdens hun huwelijk dreven zij samen een reisbureau, naam 1 BV.

Geïntimeerde is geboren in 1944. In 1994 heeft hij met het reisbureau een pensioenovereenkomst gesloten. Die voorziet in een aanspraak op een overbruggingspensioen met ingang van 2004 (60-jarige leeftijd) van € 5.329 bruto per jaar en een levenslang ouderdomspensioen met ingang van 15 december 2009 (65-jarige leeftijd) van € 9.688 bruto per jaar (€ 807,34 per maand).

In 1996 zijn partijen gescheiden, waarna de aandelen in het reisbureau zijn toegedeeld aan

appellante. Zij heeft vervolgens als enig bestuurder en enig (indirect) aandeelhouder van de vennootschap de exploitatie van het reisbureau voortgezet onder de nieuwe statutaire naam, naam 4.

De activiteiten van naam 4 zijn per 31 december 1998 gestaakt en verkocht. Sindsdien verhuurde naam 4 haar bedrijfspand aan de [adres 1] aan de koper. Behalve deze verhuur verrichtte naam 4 geen bedrijfsactiviteiten meer. Op 6 februari 1998 had appellante met naam 2 een samenlevingsovereenkomst gesloten. Met een beroep op de daarin gemaakte afspraken over de kosten van de gemeenschappelijke huishouding en het betalingsverloop, heeft naam 2 twee jaar later onder meer van appellante en naam 4 hoofdelijk fl. 342.506,22 gevorderd (€ 155.169,76). Die vorderingen zijn op 6 juni 2000 bij verstek toegewezen.

Op 20 september 2004 heeft de accountant van geïntimeerde, de heer naam 3, aan geïntimeerde geschreven dat hij de opgebouwde pensioenreserve berekende op f 346.897 (€ 157.415) en dat uit de jaarstukken van naam 4 bleek dat deze reserve aanwezig was in de vorm van onroerend goed (het bedrijfspand). In april 2007 heeft naam 4 dat pand verkocht voor € 405.000. Met de opbrengst is een hypothecaire schuld afgelost. Alle activiteiten van naam 4 waren daarmee geëindigd.

In 2009 – geïntimeerde was toen bijna 65 jaar oud – heeft appellante in haar hoedanigheid van enig aandeelhouder van naam 4 besloten tot verlaging van het geplaatste kapitaal tot € 18.217,20. Zij heeft geïntimeerde hierover niet geïnformeerd. Voor het besluit is wel een ministeriële verklaring van geen bezwaar verkregen, nadat naam 4 op 21 juli 2009 in Trouw de neerlegging van het aandeelhoudersbesluit had gepubliceerd. Er zijn geen schuldeisers in verzet gekomen in de zin van artikel 2:209 BW (oud). De kapitaalverlaging bedroeg € 163.954,80 en is geëffectueerd op 9 oktober 2009. Dit bedrag is door naam 4 uitbetaald aan appellante. Zij heeft er de vordering van naam 2 – met wie zij inmiddels was getrouwd – op haarzelf en naam 4 mee voldaan. Die vordering was op dat moment ongeveer gelijk aan het uitgekeerde bedrag.

Vanaf 2020 werd de maandelijkse pensioenuitkering niet steeds op tijd betaald. In maart 2021 – geïntimeerde was toen 76 jaar – stopten de uitkeringen geheel. Geïntimeerde heeft vervolgens naam 4 en appellante gedagvaard tot betaling van zijn pensioenuitkering.

Dat heeft op 24 mei 2022 geleid tot een veroordeling van naam 4 tot betaling van achterstallige pensioenuitkeringen vanaf maart 2021 en tot betaling van de levenslange maandelijkse pensioenaanspraken van geïntimeerde. Naam 4 heeft niet aan de veroordeling voldaan en biedt ook geen verhaal.

Het hof oordeelt dat er geen sprake is van rechtsverwerking of verjaring.

De rechtbank heeft de juridische regel tot uitgangspunt genomen dat de bestuurder van een vennootschap tegenover een benadeelde schuldeiser van die vennootschap op grond van het leerstuk onrechtmatige daad aansprakelijk kan zijn als de vennootschap ten gevolge van een uitkering aan de aandeelhouder niet kan voortgaan met het betalen van haar schulden en daarvoor ook geen verhaal biedt. Dat is aan de orde als de bestuurder dat ten tijde van de uitkering wist of redelijkerwijs behoorde te voorzien, maar desondanks heeft meegewerkt aan de uitkering. Dat geldt in de ogen van de rechtbank eveneens voor de enig aandeelhouder die wist of redelijkerwijze had moeten begrijpen dat een besluit tot kapitaalvermindering deze nadelige gevolgen zou hebben.

Voor zover appellante erover klaagt dat dit uitgangspunt onjuist is, is dat onterecht. Ook het hof zal ervan uitgaan dat onder dergelijke omstandigheden sprake kan zijn van een ernstig persoonlijk verwijt aan het adres van de enig aandeelhouder/bestuurder dat tot persoonlijke aansprakelijkheid leidt.

In dit hoger beroep wil appellante deze gang van zaken rechtvaardigen met een beroep op een vonnis van 6 juni 2000. Naam 4 (en appellante) zijn toen bij verstek veroordeeld tot betaling van fl. 342.506,22 (€ 155.169,76) aan wijlen de heer naam 2. Zij zegt zich indertijd te goeder trouw door haar accountant te hebben laten adviseren over de vraag hoe zij daarmee moest omgaan. De accountant zou tot een statutenwijziging en kapitaalvermindering hebben geadviseerd, zodat geld vrij zou komen om de rentedragende – en dus oplopende – vordering van naam 2 te voldoen.

Het hof verwerpt ook dit verweer, omdat de gang van zaken vanaf 1998 de schijn heeft van een opzet van appellante en haar toenmalige partner, naam 2, gericht op benadeling van geïntimeerde. Het hof heeft appellante en haar raadsman hierover ter zitting bij het hof indringend vragen gesteld, maar zij hebben geen bevredigende antwoorden kunnen geven.

Het nettoresultaat van de door appellante uitgevoerde handelingen is, dat onverhaalbare, beweerdelijk door geïntimeerde veroorzaakte (proces)kosten van haar levenspartner buiten geïntimeerde om ten laste van diens pensioenaanspraken zijn gebracht. Net als de rechtbank is het hof van oordeel dat de conclusie gerechtvaardigd is dat appellante ten tijde van de uitkering wist of redelijkerwijs had moeten begrijpen dat het besluit tot kapitaalvermindering deze nadelige gevolgen zou hebben. Desondanks heeft zij eraan meegewerkt.

De schade vloeit voort uit de onverhaalbaarheid van de vordering die geïntimeerde op naam 4 heeft. Uitgangspunt is daarmee de veroordeling van naam 4 op 3 juni 2022 tot betaling van het netto equivalent van f 11.302,76 bruto vanaf maart 2021 tot juni 2022 en f 807,34 vanaf juni

2022, uitgaande van de fiscale inhoudsverplichting van naam 4. Appellante rekent dan als volgt. Voor geïntimeerde, die in 1944 is geboren, was in 2022 de verwachte totale levensduur 88,2 jaar. Dat betekent dat zijn schade op het moment van dagvaarden enkel een bedrag was vanaf maart 2021 tot 6 september 2022 (19 termijnen) en daarna tot februari 2032 (103 termijnen); uitgaande van het netto-equivalent van € 807,34 bruto (€ 606) kan de schade van geïntimeerde niet meer zijn dan € 73.932 (122 x 606).

Het hof volgt appellante in deze berekening, met dien verstande dat zal worden uitgegaan van de bruto-uitkering. De schadevergoeding wordt immers toegekend wegens inkomensverlies dat ziet op gederfde en te derven pensioenuitkeringen uit de bv. Toewijsbaar is daarom $122 \times € 807,34 = € 98.495,48$.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:6119

Zaaknummer: 200.340.055/01

Rechters: M.W. Zandbergen, J.H. Kuiper en A.L. Goederee

Advocaten: M.J. Blokzijl en G. Raaben

Wetsartikelen: 2:209 BW (oud)

RECHTSPRAAK

Pensioenvordering werknemer jegens werkgever verjaard

Appellant is in dienst geweest bij (rechtsvoorgangers) van SSN. Appellant vindt dat SSN heeft gehandeld in strijd met de pensioentoezegging, waardoor hij te weinig ouderdomspensioen heeft opgebouwd, en dat SSN hem daarvoor moet compenseren. Appellant heeft bij de kantonrechter gevorderd dat SSN wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 147.269,77 met nevenvorderingen. De kantonrechter heeft de vorderingen van appellant afgewezen. Ook het hof wijst de vorderingen van appellant af, omdat deze zijn verjaard. De werknemer was al in 2008 bekend met de wijziging in de pensioenpremie en de gevolgen daarvan. Daardoor is de vijfjarige verjaringstermijn in 2013 verstreken.

Appellant is van 15 november 1999 tot 1 april 2025 in dienst geweest bij SSN. Een pensioentoezegging in de zin van de toen geldende Pensioen- en Spaarfondsenwet (PSW) maakt onderdeel uit van zijn arbeidsvoorwaarden. De pensioentoezegging houdt volgens de schriftelijke arbeidsovereenkomst in dat SSN een premiepercentage van de pensioengrondslag beschikbaar stelt zodat de werknemer een voorziening kan treffen in het licht van een ouderdomspensioen, een arbeidsongeschiktheidspensioen en een weduwen- en wezenpensioen. Appellant heeft ter uitvoering van de pensioentoezegging een verzekering afgesloten met Nationale Nederlanden (NN). Dit is een verzekeringsovereenkomst als bedoeld in artikel 2 lid 4 onder c PSW (een zogeheten C-polis) en heeft het karakter van een premieregeling. De inhoud van de pensioenovereenkomst is vastgelegd in de pensioenbrief van 1 december 1999.

Appellant stelt dat SSN zonder zijn instemming de pensioenovereenkomst niet correct heeft uitgevoerd. SSN heeft vanaf 2004 een premie voor opbouw van het nabestaandenpensioen (NP) gehanteerd van 1,4% per dienstjaar en een jaarlijks samengestelde stijging van 3%. Overeengekomen is een vast bedrag aan premie zonder indexering of stijging. Door deze

handelwijze is een deel van de aan de totale pensioenovereenkomst toekomende premie aangewend voor het NP en onttrokken aan het ouderdomspensioen (OP) en is er minder OP opgebouwd. Zijn vordering strekt ertoe het door hem geleden nadeel in de opbouw van zijn OP te compenseren. Appellant legt aan zijn vorderingen het volgende ten grondslag: (i) primair: nakoming van de pensioenovereenkomst, (ii) subsidiair: schadevergoeding wegens gebrekkige nakoming van de pensioenovereenkomst, dan wel wegens een door SSN gepleegde onrechtmatige daad.

Het hof oordeelt dat de verjaringstermijn van vijf jaar is verlopen, omdat appellant vanaf (in elk geval) 28 november 2008 op de hoogte was van de wijziging in de premieheffing die in zijn ogen een tekortkoming of onrechtmatige daad van SSN oplevert en dat dat ten koste ging van zijn OP-opbouw. Hij was toen ook daadwerkelijk in staat om zijn vordering in te stellen. Hij wist met voldoende zekerheid dat (naar hij stelt zonder zijn instemming) er een andere NP-premie werd gehanteerd én dat hij daardoor schade leed in zijn OP-opbouw.

Appellant is bij de uitvoering van de pensioenovereenkomst bijgestaan door zijn adviseur Acadium Bastion. Op 9 januari 2006 schrijft NN aan Acadium Bastion over de pensioenverzekering van appellant: 'Het NP bij vóóroverlijden dient verzekerd te worden op basis van 1,225%'.

Appellant heeft met deze aanpassing ingestemd op advies van zijn adviseur Acadium Bastion en deze aanpassing is daarna gecontinueerd. Uit de stellingen van appellant volgt dat er in de periode 2001-2006 veelvuldig fouten zijn gemaakt in het beheer en de uitvoering van de pensioenovereenkomst en dat de pensioenovereenkomst per 1 juli 2004 niet voldeed aan de eisen die voortvloeiden uit de wijziging in het pensioenstelsel door de gelding van de wet Witteveen. In 2006 heeft SSN aansprakelijkheid daarvoor erkend en compensatie toegezegd.

Daarna, in 2007 en 2008, is er veelvuldig contact geweest tussen (adviseurs van) partijen en NN over de uitvoering van de pensioenovereenkomst en de manier waarop de compensatie het best zou kunnen plaatsvinden. Er speelde in die periode ook een overname van Solvision, de oude werkgever van appellant, door Ordina, rechtsvoorganger van SSN, en een project om de pensioenvoorwaarden van beide ondernemingen te harmoniseren (Harp). Montae Advies was als pensioenadviseur door de overnemende partij Ordina ingeschakeld; de pensioenadviseur van Solvision was Bridge Economy. In die periode heeft NN een brief gestuurd van 7 januari 2008 aan Montae Advies B.V. over het pensioen van appellant. Daarin staat dat de 'Witteveen-aanpassingen' onder meer bestaan uit 'nabestaandenpensioenen bij vooroverlijden o.b.v. 1,4% per dienstjaar, stijging voor pensioendatum 3%'.

Montae Advies heeft in april 2008 een memo geschreven met appellant als geadresseerde,

waarin wordt geadviseerd om de individuele pensioenverzekering bij NN stop te zetten per 1 januari 2009 en per die datum over te gaan naar de Ordina pensioenregeling. Er is een (ook cijfermatige) vergelijking gemaakt tussen beide regelingen. In de notitie staat over het NP: 'Wat betreft het partnerpensioen bij overlijden voor de 65 jarige leeftijd zit er een verschil in de huidige dekking in uw polis bij NN en de dekking bij de Ordina regeling. In beide gevallen is de dekking gebaseerd op een fictieve eindloonregeling, waarbij de huidige polis een percentage kent van 1,4 van de pensioengrondslag en bij de Ordina regeling 1,25% van de pensioengrondslag van toepassing is. In beide regelingen wordt het partnerpensioen na ingang met 3% jaarlijks en samengesteld geïndexeerd.'

Appellant heeft ervoor gekozen om de pensioenregeling bij NN voort te zetten. De afspraken daarover zijn vastgelegd in een brief van 8 oktober 2008 van SSN aan appellant. In die brief staat dat NN is verzocht om de huidige regeling per 1 januari 2009 aan te passen naar een zogenoemde flatrate-regeling waarbij de minimale fiscale franchise gehanteerd zal worden, en dat de reden van deze aanpassing de wet Witteveen is. Verder is een compensatie toegezegd voor het verschil tussen de oorspronkelijke pensioentoezegging en de aangepaste polis. Appellant heeft hiermee ingestemd door ondertekening van de brief.

Vanaf dat moment gold dus tussen partijen deze pensioenovereenkomst. Uit deze gang van zaken valt ook af te leiden dat appellant toen wist dat de premie voor het NP niet een vast bedrag was zonder indexatie (hetgeen volgens hem in de oorspronkelijke pensioentoezegging was afgesproken), maar dat een premie gold van een percentage van zijn pensioengrondslag met een jaarlijkse stijging van 3%. Met die wijziging heeft appellant in 2006 uitdrukkelijk ingestemd, na advies van zijn pensioenadviseur Bastion Arcadion. En door de ondertekening van de brief van oktober 2008, waaraan de memo van april van dat jaar met de daarin genoemde NP-premie voorafging, is hij ook met voortzetting daarvan akkoord gegaan.

Als appellant er inderdaad ten onrechte van uitging dat de aanpassing moest plaatsvinden door de wetswijziging-Witteveen en hij hier pas in 2022 achter is gekomen, betekent dit niet dat hij pas toen schade leed, zoals hij stelt. In elk geval heeft appellant niet onderbouwd waarom dit SSN valt aan te rekenen. de aanpassing van de NP-premie al in 2006 is gedaan. Appellant heeft daarmee ingestemd na advies van zijn toenmalig pensioenadviseur Bastion Arcadium. Dat is dus zijn eigen keuze geweest. Als hij bij het maken van die keuze uitging van een (achteraf onjuist gebleken) veronderstelling dat dat het onvermijdelijke gevolg was van de wet Witteveen, kan hij dit SSN niet aanrekenen, maar heeft zijn eigen pensioenadviseur hem kennelijk niet goed voorgelicht. NN heeft in 2008 geschreven dat de wijziging in de premie voor het NP kwam door de wet Witteveen (zie de onder 3.8 genoemde brief van NN aan Montae Advies) en is daar vele jaren later blijkbaar op teruggekomen, zo volgt uit de door appellant als productie 6 bij dagvaarding overgelegde e-mailwisseling tussen hem en NN.

Appellant niet heeft onderbouwd waarom SSN van deze mededelingen van NN een verwijt te maken valt. De rechtsvorderingen van appellant zijn dus verjaard op 28 november 2013.

Het hof oordeelt dat in de omstandigheden van het geval het beroep op verjaring van SSN naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:6175

Zaaknummer: 200.350.491

Rechters: A.E.F. Hillen, D.W.J.M. Kemperink en H.M.J. van den Hurk

Advocaten: A.F. Wilson en A.W. van Leeuwen

Wetsartikelen: Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Geen rechtsgeldige afwijking van WVPS: vereveningsplicht

Partijen komen overeen ‘dat de vrouw met ingang van de datum, waarop zij zelf de pensioengerechtigde leeftijd bereikt een recht op uitbetaling zal verkrijgen jegens de sub 3aA vermelde pensioenuitvoerder ter grootte van de helft van het ouderdomspensioen van de man, voor zover dit over de huwelijkse periode is opgebouwd’. Het hof oordeelt dat dit geen uitsluiting van toepasselijkheid van de Wet pensioenverevening is en daarom geen door de wet toegestane afwijkende afspraak. Daarom acht het hof de afspraak als in strijd met de wet niet rechtsgeldig met gevolg dat alsnog de standaardverdeling van de Wet pensioenverevening toegepast moet worden.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest van 10 september 1990 tot 9 oktober 2012. Op 19 december 2012 hebben partijen een convenant ondertekend, waarin zij onder meer afspraken hebben gemaakt over de verevening van hun pensioenaanspraken. Partijen komen overeen ‘dat de vrouw met ingang van de datum, waarop zij zelf de pensioengerechtigde leeftijd bereikt een recht op uitbetaling zal verkrijgen jegens de sub 3aA vermelde pensioenuitvoerder ter grootte van de helft van het ouderdomspensioen van de man, voor zover dit over de huwelijkse periode is opgebouwd’. Bij brief van het ABP van 5 februari 2013 heeft het ABP laten weten dat de gemaakte afspraak met betrekking tot de verdeling van de door geïntimeerde opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken niet kan worden uitgevoerd, omdat het bij de wettelijke standaardverdeling niet mogelijk is af te wijken van de pensioengerechtigde leeftijd van de deelnemer.

Appellante heeft bij de rechtbank gevorderd geïntimeerde te veroordelen om de overeengekomen afspraken na te komen door een mededelingsformulier te ondertekenen dat tot gevolg heeft dat de door hem tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken worden verevend conform de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS). De

rechtbank heeft de vorderingen van appellante afgewezen.

Appellante stelt zich op het standpunt dat partijen in het convenant de toepasselijkheid van de WVPS niet hebben uitgesloten, maar dat zij alleen voor wat betreft de ingangsdatum zijn afgeweken. Voor wat betreft de omvang van de aanspraak zelf heeft appellante nergens afstand van gedaan, zoals ook blijkt uit de tekst van artikel 3 van het convenant. Daarin staat namelijk dat appellante een aanspraak zal krijgen ter grootte van de helft van het ouderdomspensioen van geïntimeerde, voor zover dit over de huwelijke periode is opgebouwd. Deze afwijking bleek echter niet uitvoerbaar, omdat het ABP niet wil meewerken, en om die reden vallen partijen terug op de standaardverdeling.

geïntimeerde stelt zich op het standpunt dat partijen de WVPS hebben uitgesloten voor de periode tot aan de pensioengerechtigde leeftijd van appellante. Vanaf het moment dat geïntimeerde de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, ontvangt appellante daarom 0% van het door hem tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen, en vanaf haar eigen pensioengerechtigde leeftijd 50%. Appellante heeft dus afstand gedaan van haar recht op pensioenverevening over de periode gelegen tussen de pensioengerechtigde leeftijd van geïntimeerde en die van appellante. Deze afspraak is volgens geïntimeerde destijds zo gemaakt omdat geïntimeerde compensatie wilde voor door hem betaalde kosten voor de kinderen.

De WVPS bevat de volgende vier mogelijkheden voor afwijking, die bij huwelijkse voorwaarden of echtscheidingsconvenant moeten zijn vastgelegd: (a) uitsluiting van de WVPS (art. 2 lid 1 WVPS); (b) het vaststellen van een andere vereveningsperiode dan de huwelijksduur (art. 4 lid 1 WVPS); (c) het vaststellen van een ander vereveningspercentage dan 50% (art. 4 lid 1 WVPS); (d) conversie (art. 5 WVPS). Indien partijen de WVPS uitsluiten (de genoemde optie a), staat het hun vervolgens vrij om andersluidende afspraken te maken over de wijze waarop en de mate waarin ouderdomspensioen bij de scheiding wordt gedeeld. De pensioenuitvoerder kan echter niet met de uitvoering van een dergelijke afspraak worden belast.

Het hof is van oordeel dat partijen in artikel 3 van hun convenant de toepasselijkheid van de WVPS niet hebben uitgesloten. Een dergelijke uitsluiting valt in artikel 3 van het convenant namelijk niet te lezen. De inleidende tekst van artikel 3b meldt slechts dat partijen niet zullen verevenen conform de in de WVPS opgenomen standaardregeling. Daarna staat vermeld dat partijen in de plaats daarvan iets anders overeenkomen, te weten een afwijkende ingangsdatum, waarbij appellante een recht op uitbetaling zal verkrijgen jegens het ABP ter grootte van de helft van het ouderdomspensioen van geïntimeerde, voor zover dit over de huwelijkse periode is opgebouwd.

Een uitsluiting van de WVPS dient in bewoordingen plaats te vinden die duidelijk maken dat partijen daarvoor hebben gekozen. Dat is hier niet het geval. Daar komt het volgende bij. Indien appellante daadwerkelijk afstand had gedaan van de toepasselijkheid van de WVPS, en dus van een bedrag gelijk aan 7 tot 8 maal een jaarbedrag groter dan € 8.900 per jaar, al dan niet om redenen zoals door geïntimeerde genoemd, had het voor de hand gelegen dat een dergelijke afspraak (en uitruil) op zijn minst in de correspondentie tussen de advocaten dan wel in het convenant zou zijn genoemd. Ook dat is hier niet het geval. Er is geen enkel stuk overgelegd dat deze uitsluitings- en of uitruilafpraak zou kunnen ondersteunen, behalve een brief van de toenmalige advocaat van geïntimeerde van 15 juni 2023, waarin hij aangeeft: '[...] U heeft mij gevraagd naar hetgeen partijen hebben afgesproken in artikel 3b van het convenant. Mijns inziens is de tekst van het convenant duidelijk: mevrouw appellante heeft recht op de helft van het door de heer geïntimeerde tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen bij het ABP met ingang van de datum waarop mevrouw appellante zelf de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Dit is niet onlogisch. De heer geïntimeerde is ouder dan mevrouw appellante en bereikt dus eerder de pensioengerechtigde leeftijd. Mevrouw appellante heeft geen recht op de helft van het ouderdomspensioen van de heer geïntimeerde, opgebouwd tijdens het huwelijk, over de periode dat de heer geïntimeerde met pensioen gaat en mevrouw appellante de pensioengerechtigde leeftijd nog niet bereikt heeft. Over voornoemde periode komt het door de heer geïntimeerde opgebouwde ouderdomspensioen bij het ABP, volledig aan hem toe. Het lijkt me niet dat een andere uitleg van deze tekst mogelijk is. [...]'. Uit deze verklaring van de voormalige advocaat van geïntimeerde, daterend van meer dan 10 jaar na de totstandkoming van het convenant, blijkt niet dat partijen de WVPS hebben uitgesloten, en blijkt evenmin van een door geïntimeerde gesteld uitruil.

Partijen hebben, zoals hierboven is uiteengezet, de toepasselijkheid van de WVPS niet uitgesloten, maar een afwijkende regeling afgesproken. Deze regeling voldoet echter niet aan (een van) de in artikel 4 WVPS gegeven opties. Het had partijen vrijgestaan om andere opties dan genoemd in artikel 4 WVPS overeen te komen, maar dan hadden zij daarbij eerst de toepasselijkheid van de Wet PVS moeten uitsluiten. Dat is niet gebeurd. De door partijen overeengekomen afwijking is naar het oordeel van het hof daarom strijdig met de in artikel 4 WVPS genoemde opties, en dus niet rechtsgeldig. Dat betekent dat alsnog overeenkomstig de WVPS zal moeten worden verevend. Het hof zal daarom geïntimeerde veroordelen om het mededelingsformulier te ondertekenen, zoals door appellante primair is gevorderd, zodat aan het ABP kan worden verzocht om coulancehalve te zijner tijd rechtstreeks aan appellante haar deel uit te keren, gebaseerd op de standaardverdeling en met ingang van de datum waarop geïntimeerde zijn pensioenuitkeringen zal ontvangen. Mocht het ABP geen coulanceregeling meer willen toepassen, dan krijgt appellante een aanspraak jegens geïntimeerde (art. 2 lid 6 WVPS). Het hof ziet geen aanleiding om de gevorderde indeplaatsstelling of dwangsom toe te

wijzen, omdat er geen redenen zijn aangevoerd om te veronderstellen dat geïntimeerde niet vrijwillig aan de veroordeling zal voldoen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5596

Zaaknummer: 200.347.903/01

Rechters: C. Koopman, M.A.F. Veenstra en F.R. Menso

Advocaten: M. de Jonge en M.L.J. Wekking

Wetsartikelen: 2 lid 1 WVPS, 4 lid 1 WVPS en 5 WVPS

RECHTSPRAAK

Geen schending eigendomsrecht voor niet aanwenden vrije reserve voor pensioen bij fusie Optas Aegon

Geschil over besteding van het vermogen van Optas pensioenen bij de fusie met Aegon. Een bedrag van 2,5 miljard euro was door Aegon aangemerkt als vrije reserve. Havenwerkers menen dat dit hun eigendom is. Het vermogen had volgens hen aangewend moeten worden voor het treffen van pensioen voor havenwerkers. Zij menen dat de fusie nietig is. De Hoge Raad stelt vast dat de havenwerkers bij Aegon hun pensioenaanspraken die zij bij Optas pensioenen hadden, volledig hebben behouden. Het hof heeft terecht geoordeeld dat er geen inbreuk is op eigendom. Dat de instemming van DNB met de fusie is ingetrokken, betekent niet dat de privaatrechtelijke rechtshandeling tot fusie niet rechtsgeldig is.

In deze zaken gaat het om de pensioenvoorziening van havenwerknemers. Toen de pensioenvoorziening nog was ondergebracht bij Optas Pensioenen bepaalden de statuten van deze verzekeraar dat de winst en de reserves slechts konden worden besteed aan het treffen van pensioenvoorzieningen. Optas Pensioenen is opgehouden te bestaan door een fusie met Aegon. Aegon merkt een gedeelte van het vermogen van Optas Pensioenen, ter grootte van € 2,5 miljard, na de fusie aan als vrij uitkeerbare reserve.

Eisers zijn pensioengerechtigden en menen dat het bedrag van € 2,5 miljard ten goede moet komen aan de deelnemers aan de pensioenvoorziening, door verbetering en indexering van de pensioenen. Zij vorderen dat de fusie ongedaan gemaakt wordt, althans dat voorzieningen worden getroffen waardoor zij in dezelfde positie komen te verkeren als voorafgaand aan de fusie.

In de kern stellen eisers aan de orde dat op grond van de statutaire bepalingen de winst en de reserves van Optas Pensioenen vrijwel geheel – dat wil zeggen behoudens een dividenduitkering van maximaal 5% van het nominaal gestorte kapitaal – aangewend dienden

te worden voor het treffen van pensioenvoorzieningen ten behoeve van werknemers en dat de positie van de deelnemers aan de pensioenvoorziening is aangetast door de fusie van Optas Pensioenen met Aegon in 2019, door welke fusie Optas Pensioenen is opgehouden te bestaan, terwijl dienovereenkomstige statutaire bepalingen niet zijn opgenomen in de statuten van Aegon.

Zoals het hof – in cassatie onbestreden – heeft overwogen, gaat deze procedure niet over de vraag of eisers aanspraak kunnen maken op indexering van hun pensioenen. Daarover is inmiddels een afzonderlijke procedure aanhangig waarin onder meer aan de orde is of de bepalingen in de statuten van Optas Pensioenen over de bestemming van de winst van belang zijn voor de uitleg van de indexeringsregeling in de pensioenreglementen en of aan die statutaire bepalingen een zelfstandig recht op indexering kan worden ontleend.

Het hof kon deze vragen onbesproken laten, omdat het (in r.o. 6.7) heeft geoordeeld – in cassatie onbestreden – dat verbintenisrechtelijke aanspraken door de fusie niet zijn aangetast, gewijzigd of verloren gegaan en na de fusie jegens Aegon geldend gemaakt kunnen worden, nu door de fusie alle rechten en verplichtingen van Optas Pensioenen zijn overgegaan op Aegon. Dat betekent dat indien de bepalingen in de statuten van Optas Pensioenen van belang zijn voor de uitleg van de omvang van de pensioenaanspraken van eisers, meer in het bijzonder de uitleg van de indexeringsregeling in de pensioenreglementen, of indien aan de statutaire bepalingen een zelfstandig recht op indexering kan worden ontleend, eisers de desbetreffende aanspraken jegens Aegon kunnen uitoefenen.

Gelet op het in cassatie onbestreden uitgangspunt dat alle verplichtingen van Optas Pensioenen jegens eisers zijn overgegaan op Aegon en dat eisers de daarmee corresponderende aanspraken dus onverkort geldend kunnen maken jegens Aegon, ongeacht het vervallen van de statutaire bepalingen, lag het naar het oordeel van het hof op de weg van eisers om toe te lichten waarom het vervallen van de statutaire bepalingen afbreuk doet aan de pensioenaanspraken van eisers. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Evenmin is onbegrijpelijk het kennelijke oordeel van het hof dat eisers onvoldoende hebben toegelicht dat de fusie en het vervallen van de statutaire bepalingen afbreuk doen aan hun pensioenaanspraken. In de procesinleiding in cassatie verwijzen eisers alleen naar hun stellingen in feitelijke aanleg over het vervallen van de statutaire bepalingen, maar niet naar stellingen waarin wordt toegelicht dat het vervallen van de statutaire bepalingen leidt tot een aantasting van hun pensioenaanspraken.

Het oordeel van het hof dat het enkele vervallen van de statutaire bepalingen – zonder dat kan

worden vastgesteld dat dit afbreuk doet aan de pensioenaanspraken van eisers – niet kan worden aangemerkt als een inbreuk op een eigendomsrecht van eisers in de zin van artikel 1 EP of artikel 17 Handvest EU – als van eigendom in de zin van die bepalingen sprake zou zijn en als eisers een beroep op die bepalingen zou toekomen – geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Meer in het bijzonder is niet onjuist of onbegrijpelijk het kennelijke oordeel van het hof dat eisers niet hebben toegelicht – waar dit wel op hun weg lag – dat het vervallen van de statutaire bepalingen negatieve gevolgen heeft voor de indexering van de pensioenen.

Het hof heeft in r.o. 6.16.1-6.16.3 geoordeeld, kort gezegd, dat het feit dat het instemmingsbesluit van DNB na de fusie tussen Optas Pensioenen en Aegon door de bestuursrechter is herroepen en DNB geen nieuw instemmingsbesluit heeft genomen, niet tot gevolg heeft dat de fusie nietig of vernietigbaar is. Het hof heeft bij dit oordeel artikel 1:23 lid 1 Wet op het financieel toezicht (Wft) betrokken, inhoudende dat de rechtsgeldigheid van een privaatrechtelijke rechtshandeling die is verricht in strijd met de bij of krachtens de Wft gestelde regels, niet uit dien hoofde aantastbaar is, behalve voor zover in deze wet anders is bepaald.

Onderdeel III.1 klaagt onder meer dat het hof heeft miskend dat artikel 1:23 lid 1 Wft hier niet van toepassing is, omdat die bepaling niet van toepassing is op rechtshandelingen tussen financiële ondernemingen, zoals de onderhavige fusie.

Voor zover de klacht inhoudt dat het hof had moeten oordelen dat de fusie nietig is, faalt de klacht omdat die miskent dat een fusie geldig is zolang de rechter de fusie niet heeft vernietigd (art. 2:323 lid 2, slot, BW).

Ook voor zover eisers bedoelen dat het hof had moeten oordelen dat het ontbreken van de instemming van DNB een grond is voor vernietiging van de fusie, faalt de klacht.

De klacht berust op de opvatting dat artikel 1:23 lid 1 Wft alleen betrekking heeft op rechtshandelingen tussen een financiële onderneming en particuliere of zakelijke klanten en dat privaatrechtelijke rechtshandelingen tussen financiële ondernemingen buiten het toepassingsbereik van artikel 1:23 lid 1 Wft vallen. Voor die opvatting is geen steun te vinden in de geciteerde toelichting en evenmin elders in de parlementaire geschiedenis. Het belang van rechtszekerheid op de financiële markten, dat zich verzet tegen nietigheid of vernietiging van privaatrechtelijke rechtshandelingen die zijn verricht in strijd met de bij of krachtens de Wft gestelde regels, kan ook in het geding zijn als het gaat om de rechtsgeldigheid van privaatrechtelijke rechtshandelingen tussen financiële ondernemingen, zoals bij een fusie. Dit laatste strookt met de redenen voor de beperkte aantastbaarheid van fusies als geregeld in

artikel 2:323 BW.

Artikel 3:119 lid 4 Wft houdt niet in dat, in afwijking van artikel 1:23 lid 1 Wft, door het ontbreken van instemming van DNB de overdracht van rechten en verplichtingen nietig of vernietigbaar is. Ook de parlementaire geschiedenis bevat geen aanknopingspunt voor de opvatting dat artikel 3:119 lid 4 Wft die strekking heeft. Dat ligt ook niet in de rede gelet op de hiervoor in 3.3.2 genoemde beperkte aantastbaarheid van fusies als geregeld in artikel 2:323 BW. Opmerking verdient dat, anders dan de klacht kennelijk veronderstelt, de instemming van DNB in geval van een fusie niet de medewerking van de polishouders vervangt, omdat voor een fusie medewerking van de polishouders niet vereist is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1544

Zaaknummer: 24/02595 en 24/02593

Rechters: C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: H.J.W. Alt, N.T. Dempsey en L.V. van Gardingen

Wetsartikelen: 3:119 lid 4 Wft, 1:23 lid 1 Wft, 2:323 BW, 81 lid 1 RO, 1 EP en 17 Handvest EU